İncil Öğretiyor Serisi

On Emir hakkında kişisel çalışma notları

Tanrı'nın Yasası

Tanrı’nın Yasası

On Emir hakkında kişisel
çalışma notları

Multi-Language Productions

Bringing the Word to the World

Original text produced by the Institutional Ministries Committee of the Commission on Special Ministries of the Wisconsin Evangelical Lutheran Synod

Copyright © 2001
Revised 2014
Turkish edition Copyright © 2017
MLP Catalog Number: 385415

Text adapted by Multi-Language Productions of the Wisconsin Evangelical Lutheran Synod

Printed in 2017

All cover and black and white illustrations are the work of Glenn Myers. Rights to Glenn Myers' illustrations reserved by Northwestern Publishing House.

Scripture taken from the Holy Bible, New International Reader's Version.
Copyright © 1996, 1998 by International Bible Society.
Used by permission of the International Bible Society.

Level 1, Book 12

İçindekiler

Başlangıç 1

Bölüm 1:
Yasa Her Şeyi Kapsar 3

Bölüm 2:
Yasa'nın Birinci Kısmı 19

Bölüm 3:
Yasa'nın İkinci Kısmı – 1 41

Bölüm 4:
Yasa'nın İkinci Kısmı – 2 59

Bölüm 5:
On Emir'e İtaat 75

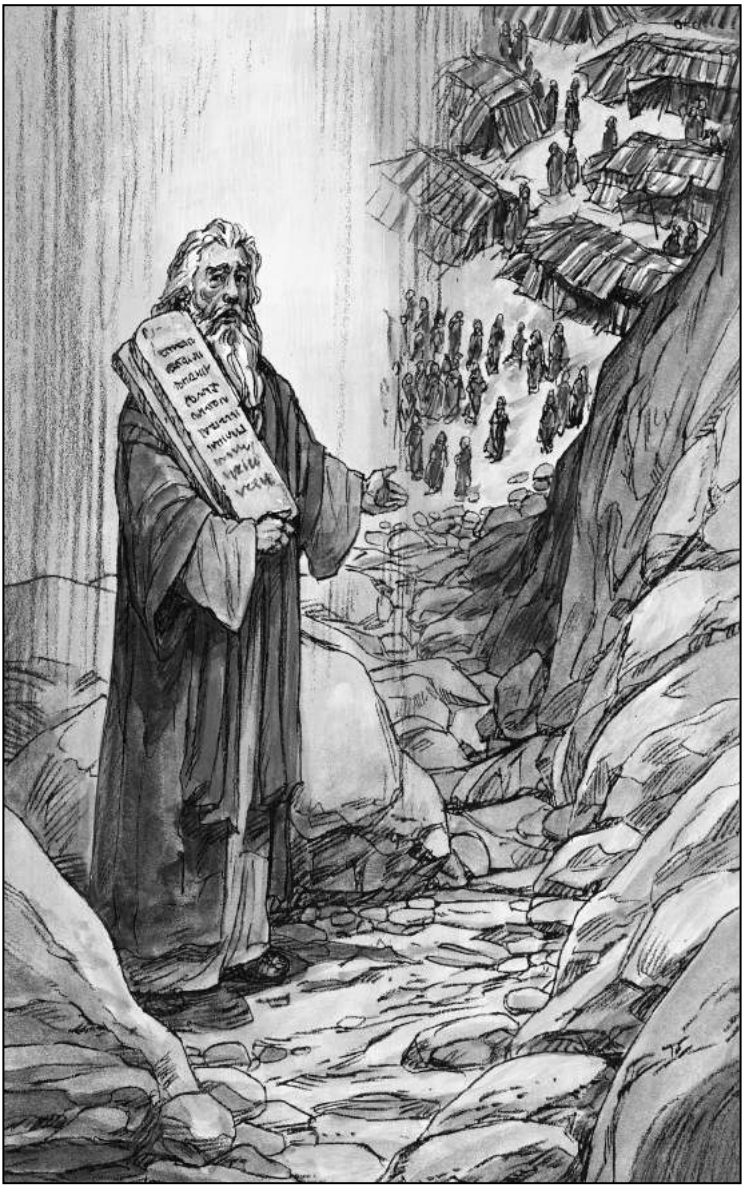

Başlangıç

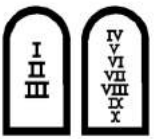
Bu kitap ON EMİR hakkındadır. Tanrı'nın Yasası bütün insanlar içindir. Bu çalışmada Tanrı'nın bizlerden nasıl bir yaşam yaşamamızı istediğini ve bunun ne yapmamızı istediğini öğreneceksiniz.

Her bölüm yıldız (*) ile işaretlemiş hedefler ile başlıyor. Bu hedefler size her bölümde öğreneceğiniz konuları gösterecektir.

Kutsal Yasa'yı (ON EMİR) iyi bir şekilde öğrenmeniz için Tanrı sizin yardımcınız olsun.

Tanrı Musa'ya ON EMİR veriyor

Bölüm – 1

Yasa Her Şeyi Kapsar

Eğer *ON EMİR* filmini izlemişseniz, Nil Nehri'nin kana bürünmesi, Kızıldeniz'in yarılması gibi harika sahneleri de hatırlarsınız.

Fakat On Emir bir filmden çok daha fazlasıdır. On Emir Tanrı'nın [gerçek] Yasası'dır. Tanrı adamı Musa, Sina dağına çıktı ve oradan iki taş levha getirdi. Bu taş levhaları Tanrı'nın kendisi yazdı, O'nun emirleri insanların yaşamaları gereken yolu düzenlemek için verildi.

Tanrı'nın Yasası hakkında öğrenmek üzere bu bölümde On Emir hakkında düşünmeye başlayacağız. On Emir olarak adlandırdığımız Yasayı Tanrı'nın niçin ve nasıl verdiğine bakmak için, önce bu emirler dizesinin birinci kısmına bakacağız. Bu bölümde şu konulara bakacağız:

* Tanrı'nın Yasası'nın iki bölümü;

* Tanrı'nın Yasası neden iki kez yazdığını;

* Tanrı'nın Yasa için olan üç amacını.

Bizler genelde On Emir dediğimiz zaman aklımıza ilk gelen şey iki taş levha olur. Fakat Tanrı bu yasayı aynı zamanda insanların yüreklerini de yazmıştır.

Bunu başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, Tanrı Adem ve Havva'yı yarattı. Ve onlar emirlerin ne olduğunu biliyorlardı. Onlar emirleri doğal olarak biliyorlardı. Tanrı'nın Yasası onlar için bir içgüdü gibiydi. Adem ve Havva, Tanrı'nın onlardan yaşamasını istediği gibi bir yaşamı bilerek hayata başladılar.

Buna doğuştan gelen yasa, “doğal yasa” diyoruz. Bu yasa halen insanların yüreklerindedir. Bu nedenle dünyanın dört bir yanındaki insanlar belirli şeylerin doğru olduğu ve belirli şeylerin yanlış olduğu konusunda aynı fikirdedir. Dünyadaki hemen hemen herkes, sadece öldürmek gibi ya da çalmak konularda görüş birliği içindedir. Böyle bir yaygın görülen uzlaşma (anlaşma) arkasında olan şey, doğal yasa sebebiyledir.

— Tanrı kutsal yasayı insanların yüreklerine yazdı.
— Bizler Tanrı’nın nasıl yaşamamızı istediği bilgisiyle doğduk.
— Bizler birlikte doğduğumuz içimizde yazılı olan yasaya, “doğal yasa” diyoruz.

Ancak doğal yasayla ilgili şeyler ters gitti. Aslında yüreklerde yazılı olan yasa, insanlar günaha düştüğü için yanlış görülmeye başlandı –günah sebebiyle Yasa’ya rağmen birşeyler yanlış gitti. Günah işledik ve bu yüzden, günahkâr doğamız yüreklerimizde o doğal yasaya karşıt bir şeyler yapmaya başladı.

Bunu şu şekilde düşünebiliriz. Bir bina yaptığınızı ve binanın bir yüzüne On Emir'i yazdığınızı düşünün. Daha sonra binanın bu yazılı olan yüzüne çamur atmaya başladığınızı farz edelim. Sonunda bu yazıları (On Emir sözlerini) okumak zorlaşacaktır, öyle değil mi?

Yüreklerimizdeki yasaya, günahlarımızla yaptığımız şey aynıdır. Bizler emirlerden herhangi birine karşı günah işlediğimizde, emirlerin üzerine çamur atıyor gibi yapmış oluyoruz. Yani günahlarımız sebebiyle emirleri okunamaz hale getirmiş oluyoruz.

Sizin hayatınızda hiç böyle bir şey oldu mu? Bir şeylerin yanlış gittiğinin farkındasınız. Tanrı'nın emirlerine karşı neleri yanlış yapmış olduğunuzu biliyorsunuz. Fakat bildiğinize rağmen birşeyleri yanlış yaptınız. İlk defa kendinizi çok kötü hissettiniz; işlediğiniz günah sebebiyle vicdanınız uzun zaman acılar çekti. Günah işlemeye ikinci, üçüncü kez devam ettiniz ve günah işlemekten dolayı kendinizi hasta gibi kötü hissetmeye devam ettiniz.

Fakat günah işlemeye beşinci kez, altıncı, yedinci kez devam ettiğiniz zaman ne oldu? İlk

işlediğiniz gibi suçlu hissetmemeye başladınız. Ve yine günah işlemeye devam ettiniz, belki de onuncu kez sonrasında sizin yaptığınız şeylerin başkalarınca günah şeklinde yorumlanmasının nedenini merak ettiniz. Çünkü bunları, sizin küçük bir zaafınız olarak görmeye başladınız. Böyle devam ettiğiniz için de yirminci kez sonrasında yaptığınız yanlışları, günah ya da bir zayıflık olarak düşünmemeye başladınız. Çünkü emirlerin üzerine yeterince çamur atıp onları örttüğünüz için artık günahlar sizi rahatsız etmemeye başladı.

— Günah sebebiyle yüreklerimizdeki yasaya uygun yaşamadık.
— İşlediğimiz her günahla, yasayı okunamaz ve görünemez hale getirmek için üzerine çamur atmış gibi oluyoruz.
— Günah işlemeye devam ettikçe, insanlar yaptıkları yanlışların, hataların, suçların günah olduğunu düşünemez oluyorlar.

Tanrı emirlerinin bütün insan soyu tarafından içinin boşaltılmasını (değerinin düşürülmesini) istememiştir. Ancak bundan sonrasında ise kötülük bu dünyayı mahvetmiştir! Eğer günahlarımız yüreklerimizdeki doğal yasayı

çamurla örtmeye devam ediyorsa, hiç kimse artık günah hakkında düşünmemeye başlar, kimse kendisinin günahkâr olduğunu düşünmez.

Bu yüzden Tanrı yasayı yeniden yazmıştır. Ancak bu sefer Tanrı, yasasını insanların yüreklerine değil, iki büyük taş levhaya yazmıştır.

Kutsal Kitap'ta bunu görüyoruz. Kutsal Kitap'ın ikinci kitabı olan Çıkış kitabı bize bu gerçeği anlatmaktadır. Bu kitapta Musa'nın öyküsünü görüyoruz. Tanrı'nın halkı İsrail'i dört yüzyıl boyunca kölelik ettiği topraklardan (Mısır'dan) Musa çıkarıyor.

Tanrı kendi halkını kölelikten kurtarmak için kulu Musa'yı kullanmıştır. Musa onları çölün ötesinde yüksek bir dağın eteğine kadar getirmiştir.

Bu dağ iki adla tanınmaktadır: Horev Dağı ve Sina Dağı. Tanrı On Emir diye bilinen yasayı Tanrı bu dağda vermiştir. Bu dağda iki taş levhaya yasayı Tanrı bizzat yazarak Musa'ya vermiştir.

Musa bu taş levhaları dağdan inip, sağlam bir şekilde aşağıya getirdi. On Emir levhalarını Çıkış kitabına yazdığı için, böylece "yazılı yasa" diye bilinen bu konuya şimdi bakmaktayız.

— Tanrı Kutsal Yasası'nı ikinci kez taş levhalar üzerine yazdı.
— Tanrı'nın ON EMİR diye adlandırdığımız Yasa'yı verdiği dağın adı Horev ve Sina Dağıdır.
— On Emir Musa'nın kitaplarına kayıt edildiği için "Yazılı Yasa" adı da verilir.

Yazılı yasa doğal yasanın yerini alabilirdi. Doğal yasa günahlarımız sebebiyle üzerine çamur atılmış gibi, okunamaz hale gelmişti. Yazılı yasa şimdi Kutsal Kitap'a kayıt edilmiş olduğu için, onu açıkça okuyup çalışabiliriz.

Doğal yasa ve yazılı yasa arasındaki farkı şöyle düşünün: Bir haritanız var, bir yere gitmek için onu kullanmanız gerek; fakat bu harita çok eski, yırtılmış, solmuş, karalanmış ve kirlenmiş. Artık onu pek okuyamazsınız. Gitmeniz gereken yeni rotayı

belirleyemeyeceğiniz için yeni bir haritaya ihtiyacınız vardır.

Yüreklerimizdeki doğal yasa o eski haritaya benzer. Kutsal Kitap'ta kayıt edilmiş olan yazılı yasa ise yeni haritaya benzer. Doğru rotada gidebilmek için hangisine güveneceksiniz? Yeni harita, size nasıl yaşadığınızı ve hangi yolda gittiğinizi gösterecektir; çünkü eski harita bunu yapamaz. Bunun için yürekteki doğal yasayı değil, Kutsal Kitap'taki yazılı yasayı kullanacaksınız.

— Yazılı Yasa doğal yasanın yerini almak üzere geldi.
— Bizler yazılı yasanın Tanrı'nın yolunu açıkça göstereceğine güvenebiliriz.

Şimdi Tanrı'nın bize yasayı nasıl verdiğini ve neden bize iki kez yasa vermesi gerektiğini biliyoruz. Tanrı'nın neden bize ilk önce On Emir'i verdiğine bakalım.

Tanrı'nın yasasının arkasında üç amaç vardır. Bunlardan birincisi, insanları yasasızlıktan korumak içindir. Bizi kendimizin keyfine ve

isteklerine bağlı olarak davranmaktan korumak içindir.

Şöyle düşünelim. Geçmiş yıllar boyunca insanlar gittikleri her yere at sırtında gittiler. Ancak gerçekte atların insanların yürümek zorunda kaldıkları yerlerde gezmesini gerçekten kimse istemedi. Çünkü atların, gübrelerini her yere bırakmak ve ihtiyaç duydukları her yerde bunu rahatça yapmak gibi kötü bir alışkanlığa sahiptirler. Kim onların gübrelerinin üzerinde yürümek istemez. Dolayısıyla atları ait oldukları yolda tutmak için ve başıboş dolaşmasın diye, insanlar da rahat yürüyebilsinler diye, yüksel kaldırımlar yapmak gerekirdi.

Yasayı yüksek bir kaldırım gibi düşünebilirsiniz. Bu yüksel kaldırım insan soyunu ait olduğu yolda tutamaya yarayacaktır. Tanrı'nın Yasası, bizleri olmamız gereken yolda korumak içindir. Bu, bizi zor durumlara düşmekten koruyacaktır.

Eğer Tanrı'nın hırsızlık yapmakla ilgili herhangi bir yasası olmasaydı, dünyanın nasıl bir yer olabileceğini düşünebilir miydiniz? Sahip

olduğunuz hiçbir şey güvende olmazdı. Sahip olduğunuz şeyleri sizden almak isteyen herkes de bunu dilediği gibi yapabilecekti. Eşyalarınız için tüm zamanlar boyunca kavga etmek zorunda kalacaktınız.

Fakat "Çalmayacaksın" diyen bir yasa (Çıkış 20:15); ve çalanlar için de cezalar vardır.

Belki de tanıdığınız birisi çalmakla yasayı ihlal ettiği için şimdi hapiste bile olabilir. Yasa bizi çalmaktan alıkoymak için vardır –olmamız gereken yerde kalmamız ve öyle devam etmemiz için vardır (yüksek taşla ayrılmış kaldırım gibi).

— Yasa, bizleri kendi tutkularımızın peşinden gitmeyelim diye uyarmaktadır.
— Yasa, bizler olmamamız gereken yola sapmayalım ve yanlış yolda gitmeyelim diye, doğru yönü gösteren yol tabelası gibi, yolumuzu bilmemize yardım eder.

Tanrı'nın yasasının arkasında olan ikinci bir amaç ise, onu bir ayna gibi kullanmamız için vardır. Sabahleyin, dünyayla yüzleşmek için

dışarı çıkmadan önce, birçok insan önce durup aynaya bakmayı sever. Benzer şekilde yasaya bakmak, sorunları görmek ve nasıl düzeltileceğini görmeye yardım edecektir. Aynaya bakıp saçımızı düzeltmemiz gibi, yasaya bakmak da kendimizi düzeltmemiz için gereklidir.

On Emir canlarımız için bir ayna gibidir. Tanrı bizler bu ruhsal aynada kendimize bakmamızı bizde yanlış olan şeyleri görmemizi ister. Ne kadar günahkar olduğumuzu görmeliyiz; Tanrı'nın emirlerini, ilkelerini ne kadar sıklıkla bozduğumuzu görmeliyiz.

Yasaya bakıp ne kadar günahkar olduğumuzu gördüğümüzde, bu durumda ne yapabileceğimizi bulmalıyız. Kutsal Kitap, günahlarımızı asla kendimizden temizleyemeyeceğimizi (günahımızı kendimizin yıkayamayacağımızı) söylüyor. Sadece Mesih İsa çarmıhta günahlar için ölmekle bunu yapabilirdi. Dolayısıyla bir ayna olarak yasa, bize ne kadar günahkâr olduğumuzu ve bir Kurtarıcıya ne kadar ihtiyacımız olduğunu gösterir.

— Yasa bir ayna gibi, kendimizi görüp düzeltmemize yardım eder.
— Bizler nasıl günahlı kimseler olduğumuz görürsek, kendimizi düzeltmemiz gerektiğini ve günah problemi hakkında ne yapabileceğimizi de görürüz.
— Yasa bir ayna gibi bize ruhsal durumumuzu gösterdiğinde, bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımızı da anlamamıza yardım eder.

Bir kimse İsa Mesih'e günahtan ve ölümden kurtaran Rab olarak güvenmeye başlarsa, Tanrı'nın Yasası'nın başka bir kullanımı daha vardır. Yasa böyle bir kişiye şükran dolu bir Hristiyan yaşamı için rehberlik eder.

Bunu böyle düşünün. Almanya, Japonya veya Etiyopya gibi farklı bir ülkeye taşındığınızı varsayalım. Oraya vardığınızda, dil bilmiyorsunuz; kullandıkları parayı anlamıyorsunuz. İnsanların orada nasıl davrandığını bilmiyorsunuz.

İhtiyacınız olan şey ise, size bütün bunları öğretmek için bir rehber kitap gibi bir şeydir. Böyle bir rehber kitap ile, çevrenizdeki diğer insanlar gibi nasıl davranacağınızı

öğrenebilirsiniz. Yeni ülkenizin bir vatandaşı gibi davranmayı bu yolla öğrenebilirsiniz.

Bir bakıma Kurtarıcımız Mesih İsa nedeniyle, Hristiyanlar yeni bir ülkenin vatandaşlarıdır. Fakat bizler uzun süredir günahkar kimseler olduğumuz için, göksel ülkemizin vatandaşları olarak nasıl yaşayıp hareket edeceğimizi bilmeyebiliriz. Cennetin vatandaşları olmamıza karşın yasadışı olan geçmişimizden dolayı ne yapmalıyız? Göksel vatanın çocukları olmamıza karşın fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve daha bir çok günahlar karşısında ne yapmalıyız (Galatyalılar 519-21, I.Korintliler 6:9-10 , Matta 15:19). On Emir'in yeri budur. Tanrı'nın Yasası, bir Hristiyan'ın bu dünyada yaşaması gereken yolu öğretmek için rehberimizdir.

— Doğru bir Hristiyan hayatı yaşayabilmemiz için Yasa, bizlere bir rehber gibi yol gösterir.
— Yasa bizlere göksel vatanın evlatları olarak, Tanrı'nın yaşamamızı istediği yolu gösterir.

Bölüm Özeti – 1

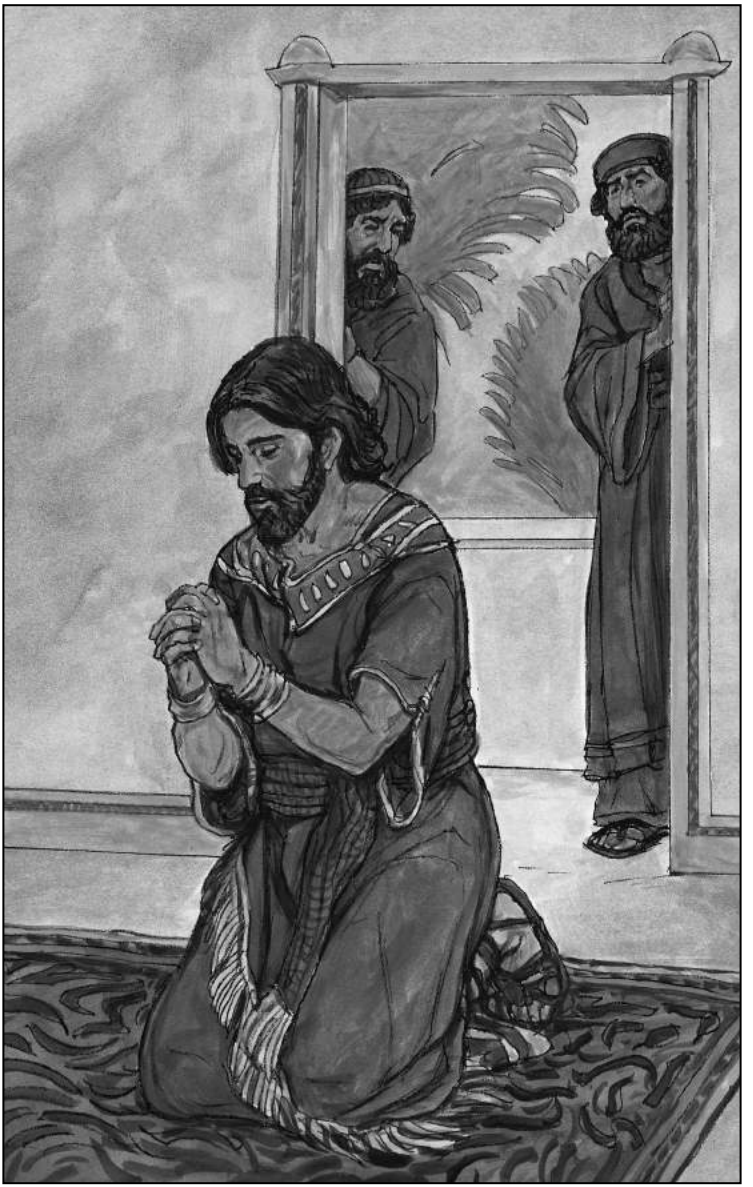
Tanrı insan ırkını yarattı ve yasasını yüreklerine yazarak verdi. Bu yasaya “doğal yasa” diyoruz. Tanrı'nın nasıl davranmamızı istediğini bu yasa bize öğretir. Bir içgüdü gibi içimizde doğar.

Ancak tüm insanlar Tanrı'ya karşı günah işlemişlerdi ve günahlarımız bu doğal yasayı karıştırdı. Gün geçtikçe artan günahlar sebebiyle, yasa günahlarımızın kiri (çamuru) altında kaldı. Böylece Tanrı'nın yasasının ne olduğunu kimse açıkça göremez duruma geldi.

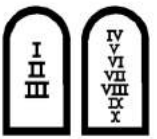
Bu yüzden Tanrı, On Emir levhalarını yazdı ve Yasa’yı kulu Musa aracılığı ile halka iletti. Musa bunları Kitap’a yazdığı için, buna “yazılı yasa” diyoruz.

Tanrı'nın yazılı yasasını kullanarak, Tanrı’nın bizlerden nasıl davranmamızı ve nasıl yaşamamızı istediğini biliyoruz. Bu yasa, vahşileşmeye ve günah işlemeye eğimli insan ırkını dizginlemek için çalışmaktadır. Tanrı'ya karşı ne kadar günah işlemiş olduğumuzu ve Mesih İsa'ya Kurtarıcımız olarak ne kadar

ihtiyacımız olduğunu gösteren bir ayna gibidir. Hristiyanlar için yasa, Mesih İsa'nın günahları affeden ve kurtaran işine şükran dolu bir yolda yaşamak için rehber görevi görür.

Dainel kralın buyruğuna karşı gelerek Tanrı'ya dua etti

Bölüm – 2

YASA'NIN BIRINCI KISMI

Tanrı yasayı iki büyük taş levha (tablet) üzerine yazdı. Ancak kimse her bir levhada ne kadar çok ya da diğerinden az yazılmış olduğunu bilemez. Fakat yasanın iki levha üzerine yazılmış olması, bu emirleri iki bölümde incelememize sebep olmaktadır. Birinci levha ya da yasanın birinci kısmı Tanrı'yı nasıl sevmemiz gerektiği hakkındadır. İkinci levha ya da yasanın ikinci kısmı insanı nasıl sevmemiz gerektiği hakkındadır.

Yasa'nın birinci kısmını düşündüğümüzde, ilk üç emre bakmaktayız. Bu ilk üç emir bizlere Tanrı'yı nasıl sevmemiz gerektiğini anlatır. Bizler burada yazılı olanları nasıl yapacağımız hakkında düşünmeliyiz. Tanrı'nın adını nasıl kullanmalıyız? Tanrı Sözü olan Kutsal Kitap'ı, Tanrı'yı sevmek için nasıl kullanmalıyız?

Bu bölümde bizler ilk üç emir üzerinde çalışacağız. Bu bölümde şu konulara bakacağız:

* Putperestlik günahından nasıl kaçacağımıza;

* Tanrı'nın adını nasıl kutsal tutacağımıza;

* Tanrı'nın Sözü'nü nasıl kullanacağımıza.

Birinci Emir "Benden başka tanrın olmayacak" diye öğretir (Çıkış 20:3). Bu sözlerde Tanrı, putperestlik dediğimiz günahı yasaklamaktadır. İnsanların tapınmak için kullandığı putlar, sahte tanrılardır. Bir puta, heykel gibi olsun ya da olmasın, sahte bir tanrıya tapınmak putperestliktir.

İki çeşit putperestlik vardır; açık putperestlik ve gizli putperestlik. Açık putperestlikte kişiler her hangi bir tanrıya (tanrı olmayan bir şeye) tapınır. Gerçek Tanrı ise kendisini Baba, Oğul, Kutsal Ruh adıyla açıklamıştır.

Bu şekilde bir putperestlik antik çağda oldukça yaygındı. Grekler'in ya da Mısırlılar'ın yüzlerce tanrıları vardı. İnsanlar bir yaratık şeklinde oluşturdukları heykellere taparlardı. Bunlar bazen bir adam ya da kadın şeklinde, bazen bir kuş ya da bir hayvan şeklinde olabilirdi. İnsanlar bu putların önüne kurbanlar, sunular getirip dua ederlerdi.

Peygamber İşaya'nın kitabında, Tanrı puta tapınmayı akılsızlık olarak nitelendirmiştir:

İşaya 44:14 İnsan kendisi için sedir ağaçları keser,
Palamut, meşe ağaçları alır.
Ormanda kendine bir ağaç seçer.
Bir çam diker, ama ağacı büyüten yağmurdur.
15 Sonra ağaç odun olarak kullanılır.
İnsan aldığı odunla hem ısınır,
Hem tutuşturup ekmek pişirir,
Hem de bir ilah yapıp tapınır.
Yaptığı putun önünde yere kapanır.
16 Odunun bir kısmını yakar,
Ateşinde et kızartıp karnını doyurur.

Isınınca bir oh çeker,
“Isındım, ateşin sıcaklığını duyuyorum” der.
17 Artakalan odundan kendine bir ilah,
Oyma put yapar;
Önünde yere kapanıp ona tapınır,
“Beni kurtar, çünkü ilahım sensin” diye yakarır.
18 Böyleleri anlamaz, bilmez.
Çünkü gözleri de zihinleri de öylesine kapalı ki,
Görmez, anlamazlar.
19 Durup düşünmez, bilmez,
Anlamazlar ki şöyle desinler:
“Odunun bir kısmını yakıp
Ateşinde ekmek pişirdim, et kızartıp yedim.
Artakalanından iğrenç bir şey mi yapayım?
Bir odun parçasının önünde yere mi kapanayım?

Üzücü olan şu ki, dünyadaki çoğu kimse halen sahte tanrılara tapınmaktadır. İnsanların el yapımı (insan yapımı) putlara tapındığı dinler halen mevcuttur.

Dünyada bazen de başka dinler vardır ki, insan elinin işi olan ahşap ya da başka bir materyalden yapılmış putlara tapınmasalar da sahte tanrılara tapınmaktadırlar. Dünya dinleri, fikirlerini Kutsal Kitap’tan alıyor olsalar da, daha da üzücü olan şey ise Baba, Oğul, Kutsal Ruh’ta tek olan Tanrı’ya tapınmıyorlar. Onlar

Mesih İsa'yı Tanrı Oğlu ve Kurtarıcı olarak kabul etmiyorlar.

Bazı insanlar şöyle düşünebilirler: Mesih İsa'yı Tanrı Oğlu ve Kurtarıcı Rab olarak tanımıyorlar fakat Kutsal Kitap'ın bazı öğretilerini izliyorlar. Fakat Kutsal Kitap "herkes Baba'yı onurlandırdığı gibi Oğul'u onurlandırsın. Oğul'u onurlandırmayan, O'nu gönderen Baba'yı da onurlandırmaz" diye öğretmektedir (Yuhanna 5:23). Eğer Tanrı Oğlu Mesih İsa'ya tapmıyorsanız, açık bir putperestlikten suçlusunuzdur.

— Sahte tanrılara tapınmak putperestliktir.
— Açık putperestlik, Kutsal Kitap'ın Tanrısı olmayan başka tanrılara tapınmaktır.
— Tanrı Oğlu'na (Mesih İsa'ya) iman etmeyen bir kimse, açık putperestlikten suçludur.

Yine de başka tür bir putperestlik var ki, bunu önlemek bizim için zordur. Buna gizli putperestlik denir. Hatta Hristiyanlar bile gizli putperestlik günahlarına düşebilirler. Yüreklerimizde en üst sırayı Tanrı'dan başka herhangi bir şeye verince, bu günahın içine düşeriz.

Mesih İsa'nın takipçilerinden havari Yuhanna, "Dünyayı da dünyaya ait şeyleri de sevmeyin. Dünyayı sevenin Baba'ya sevgisi yoktur" diyerek bizi uyarmaktadır (I.Yuhanna 2:15). Fakat dünyada bulunan şeyleri sevmek çok da kolaydır! Parayı, uyuşturucuyu ya da karşı cinsi Tanrı'yı sevmekten daha çok sevmek oldukça kolaydır! Tanrı'ya sunmamız gereken en üst sevgiyi başka bir şey sunduğumuzda, o şeyler bizim tanrımız olur. Yani gizli putperestlik içine düşmüş oluruz.

Gerçek şudur ki, işlediğimiz herhangi bir günahın bir putperestlik günahı olduğunu söyleyebilirsiniz. Her şeyden önce Tanrı'nın yüreklerimizde her zaman ilk yer almasına izin verirsek, O'na karşı günah işleyeceğimiz hiçbir yol kalmaz. Fakat günah işlemeye karar verdiğimizde, Tanrı'yı yerinden kaldırıyoruz ve o yeri kendimiz için ayırıyoruz. Yani kendimizi (benliğimizin tutkularını), tanrımız yapıyoruz.

— Yüreklerimizde başka bir şeye ya da başka bir kişiye en yüksek yeri verdiğimiz zaman (Tanrı ilk öncelik olmadığı zaman) gizli putperestlik günahına düşmüş oluruz.

— Tanrı'dan çok başka şeyleri sevdiğimiz zaman, kendi zevklerimizim, planlarımızın, benliğimizin, duygularımızın peşinden koşmaya başlamış oluruz. Bu durumda da kendimizi tanrı yapmış oluruz –üzerimizdeki Tanrı'nın yasasına değil de kendi yasamıza göre yaşamayı seçmiş oluruz.

On Emir genellikle ne yapmamamız gerektiğini söylerse de, onların daima başka bir yönü daha vardır. Diğer parçası ise günah işlemek yerine, ne yapmamız gerektiğini anlatır. Uzun yıllar önce yaşamış olan Martin Luther, On Emir için basit açıklamalar yazdı. Birinci Emir için yaptığı açıklama şudur: "Her şeye üzerinde Tanrı'dan korkmalı (saygı demektir), O'nu sevmeli ve O'na güvenmeliyiz."

Öncelikle, Tanrı tek saygıya layık olandır. Tanrı, O'na saygı ile yaklaşmamızı ister. Tanrı'yı her şeyden yüce, tek bilge olan ve tek iyi olan bir varlık olarak düşünmeliyiz. O'na karşı olan saygımızı her şekilde ifade ettiğimiz gibi, her şekilde itaat ederek göstermeliyiz.

İkincisi, Tanrı O'nu, her şeyden veya bir başkasından daha çok sevmemizi istiyor –hatta

kendimizden daha fazla Tanrı'yı sevmeliyiz! Sonuçta, O bizim Yaratıcımızdır. O sadece bize yaşam vermedi, aynı zamanda yaşamamız için güzel bir dünya verdi. Dünyada olmanın, havayı solumanın ve istediğin yere gidebilmenin ne kadar iyi olduğunu düşün. Doğadaki herşey Tanrı'nın bir armağanıdır. Ve Tanrı bizim Kurtarıcımdır. Tanrı bütün günahlarımızı İsa Mesih sebebiyle bağışladı. Tanrı'yı sevmeli ve o sevgiyi, bizden yapmamızı istediğini yaparak göstermeliyiz.

Sonunda, Tanrı'ya her şeyden ve herkesten daha çok güvenmemiz gerekir, Tanrı'nın isteği budur. Bu güveni O'na itaat ederek göstereceğiz. Çok sevdiğiniz ve güvendiğiniz bir arkadaşınızın, size bir konuda yanlış yaptığınızı söylediğini düşünün. Bu durumda ne yapardınız? O'na güvenebileceğinizi bildiğiniz için size söylediklerini yapardınız. Böyle yaparak ne kadar ona güvenmiş olduğunuzu gösterirdiniz.

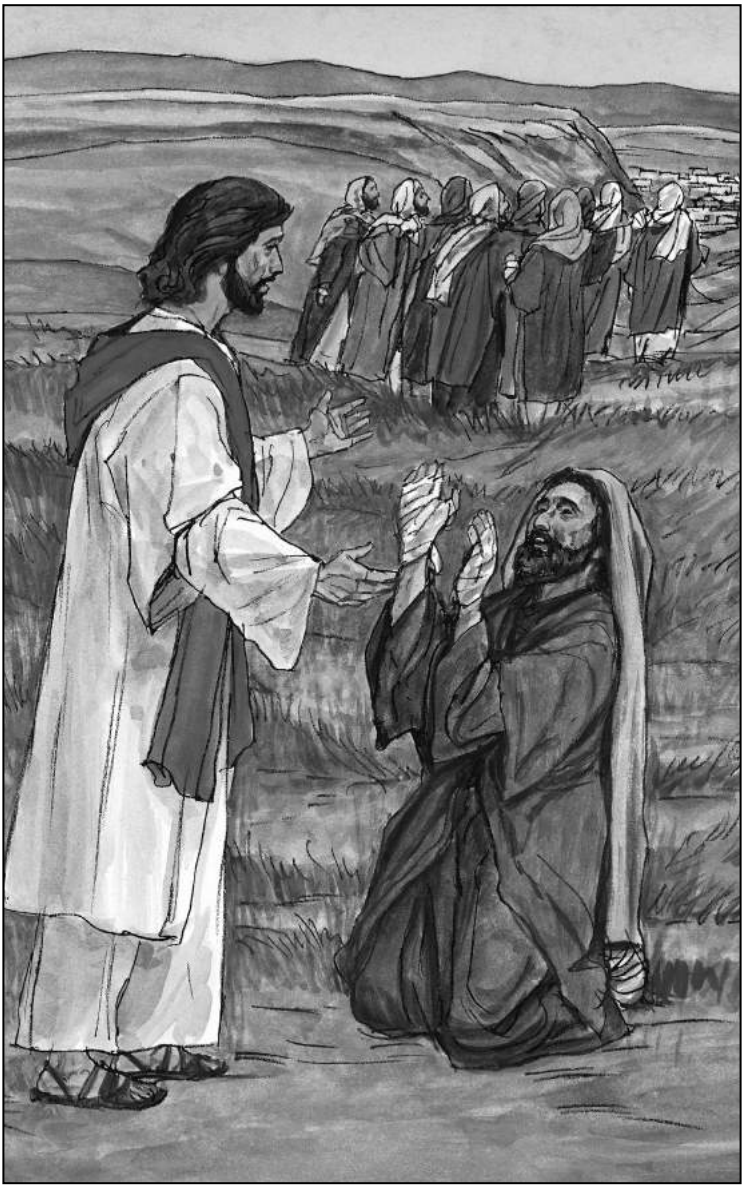
Böylece Kurtarıcımız Tanrı bize emirlerini verdiğinde, bizler O'na güvenebileceğimizi biliyoruz. Her ne yapılması gerektiğini

söylüyorsa doğru olmalıdır, Tanrı'nın söylediği şeyler bizim için en iyi olan şey olmalıdır.

— Sözlerimizle ve işlerimizle Tanrı'ya kutsal bir korku ile saygı göstermeliyiz. Tanrı'nın sözlerine itaat ederek O'na olan sevgimizi ve saygımızı belli ederiz.
— Her şeyin Tanrı'dan bir armağan olduğunu bilerek, sahip olduğumuz her şey için Tanrı'ya şükrederek ve O'nun isteğini yapmaya çalışarak, Tanrı'ya olan sevgimizi göstermeliyiz.
— Tanrı'nın istediği şeylerin bizim için en doğru olduğuna güveniriz. Tanrı'ya olan güvenimizi O'nun isteklerine uyarak ifade ederiz.

İkinci Emir "Tanrın RAB'bin adını boş yere ağzına almayacaksın" diye öğretir (Çıkış 20:7). Tanrı'nın bu emri vermesinin iyi bir sebebi vardır. O'nun adı oldukça önemli bir şeyi ifade etmektedir ve O'nun adını dikkatsizce kullanmak, o anlamın karşılığını sağlamayacaktır.

İsimleri bize çok şey söyleyen insanlar vardır. Örneğin Hitler adı, İkinci Dünya Savaşı'na

Bir adam Mesih İsa'ya teşekkür etmek için geri döndü

başlayan ve tüm Yahudileri öldürmeye çalışan Alman liderini anlatır. O'nun ünüyle adı birbirine bağlanmıştır.

Tanrı'nın şöhreti de O'nun adıyla bağlanmıştır. Birisi "Tanrı" ya da "Rab" dediğinde, Tanrı herkesin O'nun kim olduğu ve nasıl biri olduğunu düşünmesini ister.

Eğer Tanrı hakkında fazla şey bilmiyorsak, Kutsal Kitap'ı bize vererek, bize bir iyilik yapmıştır. Çıkış kitabı bize O'nun kim olduğunu ve adının ne anlama geldiğini anlatır (Çıkış 34:6-7):

"Ben RAB'bim, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım. Hiçbir suçu cezasız bırakmam. Babaların işlediği suçun hesabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım."

Bu kelimeler bize Tanrı'nın adının ne anlama geldiğini söylemektedir. Günahı bağışlayan şefkatli bir Tanrı'dır ve günahı cezalandıran öfkeli bir Tanrı'dır. Bu kadar basit. Her

günahkar affedilecek. Her günahkar kınanacak.

Bu duyduklarınızın size imkansız gelmiş olmalıdır. Aynı anda nasıl affedebilir ve cezalandırabilir? Birine kızıyorsan ya onu affedersin ya da onu cezalandırabilirsin. Her ikisini birden yapamazsın.

Fakat Tanrı bunu yapabilir. Tanrı'nın bütün cezalandıran öfkesini, Mesih İsa bizlerin günahları yüzünden çarmıhta acı çekerek ve ölerek taşımıştır. Hak ettiğimiz ceza Mesih İsa'ya yüklenince bizlerin de günahları bağışlanmış oldu.

Bunu basitçe söylemek gerekirse, Tanrı, adının "Kurtarıcı" olmasını istemiştir.

— Tanrı'nın adı ve ünü birbirine bağlanmıştır.
— Tanrı kendi adını açıkladığı zaman, işini ve ününü de adına bağlamıştır. Tanrı günahı affeden ve günahı cezalandıran bir Tanrı'dır.
— Tanrı'nın adının anlamı "Kurtarıcı"dır.

Pek çok defa bizler her öfkelendiğimiz durumda Tanrı'nın adıyla küfür etmek ya da

lanet etmek için denenmişizdir. Kendimize bir iyilik yapmalıyız ve her öfkelendiğimiz zaman insanlara söylediğimiz kötü sözleri şimdi bırakmalıyız; kötü konuşmayı şimdi durdurmalıyız. Eğer birine öfkelendiğiniz zaman “Rab seni kahretsin, Tanrı seni lanetlesin!” diye konuşuyorsanız ne söylediğinizi tekrar gözden geçirin.

Tanrı’nın adının anlamını hatırlayın! Bir kimseye “Benim Kurtarıcım seni cehenneme atsın!” demiş oluyorsunuz. Bu ifade bir Hristiyan’ın söyleyebileceği bir şey mi? Mesih İsa herkesi cehennemden kurtarmak için gelmedi mi?

Bazı insanlar aptalca yemin ederler, "Tanrı adıyla, (yemin ederim ki) dün … gördüm. Böyle söylemek, ne anlama geliyor? Böyle bir yemin ile "Kurtarıcı Tanrım, eğer yalan söylüyorsam beni öldürsün!" demiş oluyorsunuz. Böyle konuşmak ne kadar da aptalca bir şey! Tanrı'nın Oğlu, insanların iman etmeleri için dünyaya geldi mi? Tanrı Oğlu Mesih İsa sizin olduğunu ya da gördüğünüzü söylediğiniz şey hakkında insanları ikna etmek için mi geldi?

Aynı şey, Tanrı'nın adının kötü amaçlı ve yanlış kullanılması için de geçerlidir. Bir yemin altına kendinizi koymakla, Kurtarıcımız Tanrı'yı, gerçeği söylediğinize dair herkesi kandırmaya davet ediyorsunuz demektir. "Tanrım, bıktım!" gibi bir şey söylemek bile, sanki Tanrı dünyaya giriş yaparken size getirmesi gereken bir şeyi unutmuş gibi konuşmak olur!

Tanrı'nın adını doğru bir şekilde kullanmanın ve Tanrı'nın gerçek saygınlığının anlaşılmasının bazı yolları nelerdir? Bizler diğer insanlara O'nun ve İncil hakkında gerçekleri söyleyebiliriz. Her zaman O'na dua edebiliriz. Bir şeyler iyi gittiğinde O'nu övebiliriz. İyi bir şey olduğunda, özellikle de bereketlendiğimiz bir günde yüksek bir "Kurtaran Rab, sana şükürler olsun!" diyebiliriz. Çözümlenmiş sorunlar için "şükürler olsun, Kurtarıcı Tanrım'ın benin için yaptıklarına bakın" diyebiliriz.

— Tanrı'nın adını öfkeyle ve ya ahmakça kullanmamak için söyleyeceğimiz sözleri dikkatli bir şekilde düşünmeliyiz.
— Bizler Tanrı hakkında Kutsal Kitap'ta yazılan gerçeğe uygun olarak konuştuğumuz

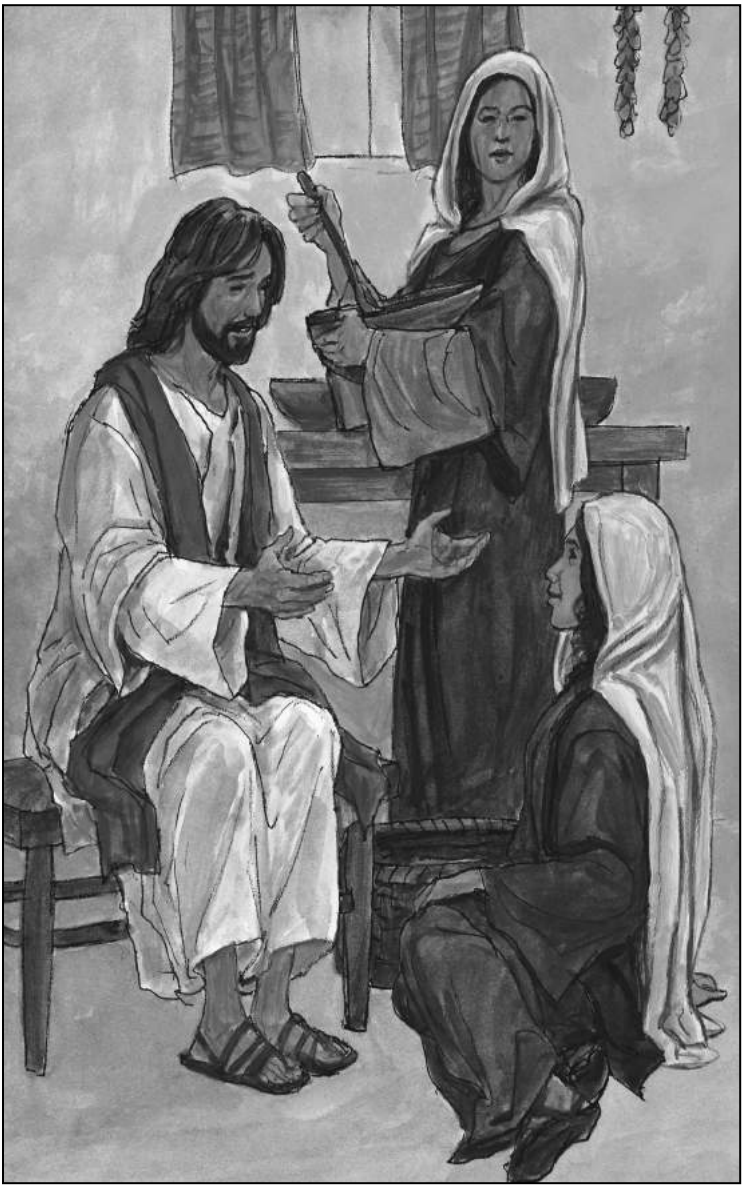
zaman, Tanrı'nın adını doğru bir şekilde kulanmış oluruz.

— Bizler Tanrı'ya dua ederek, Tanrı'ya şükredip O'nu överek, işlerini ve sağlayışını ilan ederek O'nun adını doğru bir şekilde kulanmış oluruz.

Üçüncü Emir "Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa" diye öğretir (Çıkış 20:8). Musa'nın günlerinde yaşayanlar için tapınma günü Cumartesi idi. Cumartesi, "Şabat" ya da "dinlenme" günü olarak bilinirdi. O günde halk hiçbir iş yapmayıp dinlenir ve Tanrı'ya tapınırdı. O gün yemek pişirmek, tarlada çalışmak gibi işler yapılmazdı. Halk o günde dünyasal işlerinden dinlenirdi.

Dinlenme günü için iki sebep vardı. Birincisi, Tanrı'nın yaratılışı tamamladıktan sonra dinlendiği hatırlanırdı. Kutsal Kitap "Gök ve yer bütün öğeleriyle tamamlandı. Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi" diye yazar (Tekvin 2:1-2).

Ancak dinlenme günü hakkında hatırlanacak bir şey daha vardı. Şabat Günü sadece geçmiş

Marta işlerle uğraşırken, Meryem ise Mesih'i dinliyordu

zamana bakmakla kalamazdı, aynı zamanda ileriye de bakardı. Bu gün farklı bir dinlenme umuduyla ileriye bakıyordu. Bu gün, Kurtarıcı İsa Mesih'in canlarımıza getireceği dinlenmeyi vaat ediyordu ve insanlara bu umudu düşünme fırsatı veriyordu. Eğer Mesih İsa herkesi kurtarmak için gelmediyse, bizlere bir dinlenme olmayacaktır. Bu durumda da bizler cennete doğru yolumuza kendi çabamızla devam etmeye çalışmak zorunda kalacaktık. Yani mücadele ederek ve endişelenerek, On Emir'i mükemmel bir şekilde tutmaya çalışmak zorunda kalacaktık. Ve bizler bunu yeterince iyi yapmadığımızı düşünerek hep korku ile yaşayacaktık.

Mesih İsa hepimizin günahları için ölmeye geldi. Bizler cennete gideceksek, yaptığımız iyi işler ve kendi gayretlerimizle değil, Mesih'in bizler için yaptığı kurtarıcı işi sayesinde cennete gideceğiz. Bizler ileriye bakarak dinlenebiliriz, çünkü Mesih bütün işlerimizi kendisi tamamladı.

Mesih İsa dünyaya gelmeden önce insanlar Cumartesi günü dinlenerek ve çalışmayıp Tanrı'ya tapınarak ileriye baktılar.

— Musa'nın günlerinde halk Tanrı'ya tapınmak için Pazar Günü değil, Şabat Günü toplanırdı.
— Şabat Günü insanlar dünyasal işlerinden dinlenerek, o günü Tanrı'ya tapınmak için ayırırlardı.
— Şabat Günü sadece geçmişte yapılmış bir işin hatırlanması değildi, bu gün, Tanrı halkının, Mesih'te canlarının dinleneceği sonsuz zaman umuduna dayanıyordu.

Günümüzde Cumartesi Günü'nü çoğu insan Tanrı'ya tapınmak için ayırmıyor. Hristiyanlar için Pazar Günü kiliseye giderek, o günü Hristiyan Şabat'ı olarak kutluyorlar. Mesih İsa'nın dirilişinden kısa bir süre sonra Hristiyanlar Pazar günü ibadet etmeye başladılar. Hristiyanlar, Pazar gününün ibadet için iyi bir gün olduğunu anlamışlardı, çünkü Mesih İsa o gün ölümden dirilmişti.

Böylece Üçüncü Emir, sadece dünyasal işlerden dinlenmekle hatırlanmış olmuyor. Bu günün, Mesih İsa'nın bizim için kazandığı ve bize bağışladığı her şeyle bir ilgisi vardır. Pazar Günü kutladığımız Şabat, Mesih ile birlikte dinlenmemiz, Mesih'te dinlenmemiz

anlamındadır. Dua ve tapınma günü olan Hristiyan Şabatı (Pazar Günü), Kutsal Kitap'ın okunması ve vaazının dinlenmesi ile kutlanan bir gündür. Kutsal Kitap, İsa'nın canlarımıza dinlenme sağlamak için ne yaptığını anlatan bir kitaptır. Bu yüzden Şabat Günü, anlamı Mesih'te açıklanan bir gündür.

Üçüncü Emir'in Kutsal Kitap kaynaklı bir emir olduğunu söylemeliyiz. Pazar, cumartesi veya haftanın herhangi bir günü ibadet edersek bile, Kutsal Kitap her günün bir parçası olmalıdır. Kutsal Kitap, İsa'nın bizleri kurtarmak için ne yaptığını söylediği zaman, canlarımız dinleme bulur. Üçüncü Emir'in anlamı budur: canlarımız sadece Mesih İsa'nın bizler için yaptıklarından dolayı dinlenme bulur. Kutsal Yazılar'ı seviyoruz ve saygı duyuyoruz, çünkü bunlar dinlenme hakkında bize anlatan Tanrı'nın kitabından gelmektedir. Bu, memnuniyetle okuyalım, dinlenelim ve öğrenelim diye hazırlanmış bir kitaptır.

— Mesih İsa çarmıh ölümünden Pazar günü dirilmiş olduğu için, Hristiyanlar için Pazar Günü dua ve tapınma için ayrılmış olan Şabat Günü'dür.

— Şabat Günü için olan emir Kutsal Kitap'ın emridir.
— Kutsal Kitap bizlerin hoşnutlukla okuması, dinlemesi, çalışması ve öğrenmesi için var olan bir kitaptır.

Bölüm Özeti – 2

On Emir iki taş levha üzerine yazılmıştı. Birinci kısım Tanrı'nın nasıl seveceğimizi, ikinci kısım ise insanı nasıl seveceğimizi göstermektedir. Bu yüzden ilk levhada bize üç emir verildiğini görmekteyiz.

İlk Emir puta tapma günahını yasaklar. Putperestlik, gerçek Tanrı'nın yerine başka şeyleri tanrı olarak koymaktır. Bazı insanlar putlara ya da sahte tanrılara tapınarak putperestlik günahı işler. Bazı kimseler Mesih İsa'yı kabul etmeden, Kutsal Kitap'ın Tanrı'sına iman ettiklerini söyleyerek putperestlik yapmış olurlar. Hepimiz yüreklerimizde Tanrı'ya vermemiz gereken bir yeri, başka bir şeye ya da başka birine verirsek, Tanrı'nın emrine karşı

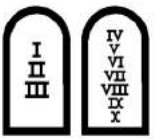
günah işlemiş oluruz. Kurtarıcımız olan Tanrı, bizlerin O'nu herkesten ve diğer başka şeylerden daha çok sevmemizi ister. Tanrı bütün yüreğimizle O'nu sevmemizi ister. Tanrı'nın emirlerine itaat ederek O'na olan sevgimizi ve güvenimizi ifade edebiliriz.

İkinci Emir, Tanrı'nın adını nasıl kullanacağımızı öğretir. Tanrı'nın adını her doğru kullandığımızda, sevgi dolu Kurtarıcımız olan kutsal Tanrı'ya imanımızı göstermiş olacağız. Bizler dikkatsizce ve kötü amaçlı bir şekilde O'nun adını kullandığımızda, Tanrı'ya layık olduğu onuru vermemiş oluruz. Fakat bizler Kutsal Kitap'ı başkalarına açıklarken, Tanrı'ya dua ederken ve Tanrı'ya şükredip O'nu överken, Tanrı'nın adını doğru bir şekilde kullanmış oluruz.

Üçüncü Emir Tanrı'nın Sözü'ne saygı ile bakmamızı gerektirir. Kutsal Kitap bizlere Mesih'in canlarımıza dinlenme kazandırmak için geldiğini öğretir. Mesih yeryüzüne gelmeden önce Tanrı halkı Cumartesi Günü'nü Şabat olarak kutlarken; gelecekteki olan dinlenmeye umutla bakarlardı. Şimdi Mesih İsa bütün insanları kurtarma işini bitirdiğinden,

bizler bu emre itaat ederek, Tanrı Sözü'nü dinlemeli, okumalı ve öğrenmeye çalışmalıyız.

Bizler davranışlarımıza bakarsak, Tanrı'dan bizi affetmesi için pek çok sebebimiz olduğunu görürüz. Ve Mesih İsa bizleri karşılıksız olarak bağışlıyor. O'nun bu armağanına nasıl teşekkür ederiz? O'nu sevmekle ve O'nu hoşnut eden bir şekilde yaşamakla…

Bölüm – 3

YASA'NIN İKINCI KISMI – 1

Yasa'nın ikinci kısmında Tanrı'nın isteği olan, insanı sevmek konusuna bakıyoruz. Tanrı bizleri tek başına yaşamak üzere bu dünyaya koymadı. Etrafımızda çok farklı insanlar var. Bizler o insanlarla birlikte yaşamak zorundayız; çok farklı insanlarla birlikte çalışmak zorundayız. Bazı insanlar diğer insanlara ve onların mallarına karşı yanlış şeyler yaptılar ve hapse düştürler. Etrafımızda böyle insanlar da olabilir.

Yasa'nın ikinci kısmına bakarken, bazı emirlerin insanlar hakkında konuştuğunu ve bazı emirlerin insanların sahip oldukları şeyler hakkında konuştuğunu görüyoruz. Bu bölümde, Dördüncü, Beşinci ve Altıncı Emir'lere bakacağız. Bu emriler bizlere insanı nasıl sevmemiz gerektiği konusunda öğretirler. Bu bölümde şu konulara bakacağız:

* Üzerimizde yetkili olan kimseler ve onlara nasıl davranacağımız;

* "Öldürmeyeceksin" demenin ne anlama geldiğini;

* Başkalarının hayatı ve sağlığı hakkında ne yapmamız gerektiğini;

* Cinselliğin doğru ve yanlış kullanımı.

Dördüncü Emir "Annene babana saygı göster" diye öğretir (Çıkış 20:12). Bu emirde ailelerimiz hakkında öğretirken, aynı zamanda Tanrı'nın üzerimize atadığı yetkili kimseler hakkında da konuşur. Bizler her ikisine de itaat etmeliyiz, onlara saygı göstermeli ve onları onurlandırmalıyız.

Tanrı sizin hayatınızı üç farklı yetkili kimselerin altında getirmiştir. Yetki altında olduğunuz ilk alan doğumunuz ve çocukluluğunuz sebebi ile evinizdir. Yetki altında olduğunuz ikinci alan üzerinizdeki hükümetlerdir (yönetimler). Yetki altında olduğunuz üçüncü alan kilisenizdeki pastorler ve öğretmenlerdir.

Gerçekte Tanrı kendi yetkisini bu insanlarla paylaşır. Elbette Tanrı, yasa ve düzenlemeleri yapan ve bunların sahibi olan kimsedir. Fakat Tanrı aynı zamanda yasa ve düzenlemelerin gerektirdiği yetkileri başka insanların üzerine yükler. Öğretmenlerinizin işini düşünün… Aileler çocuklarına "öğretmenin ne söylediyse onu yap" diye konuşur. Benzer şekilde Tanrı kendi yaptığı düzenlemelere ve yetki verdiği kimselere itaat etmenizi ister.Bu kimselere itaat ederek, Tanrı'ya itaatrinizi belli edersiniz.

— Tanrı üzerimize yetkili kimseler atamıştır; üzerimizdeki yetkili kimselere itaat ederek, Tanrı'ya itaatimizi göstermiş oluruz. Bu yüzden anne ve babamıza itaat ederiz.
— Bu dünyadaki hükümetleri Tanrı üzerimize yetkili kimseler olarak atamıştır.

Mesih İsa dünyasal ailesine yardım ederek onları onurlandırdı

— Tanrı kilisedeki görevli kimseleri üzerimizde yetkili kimseler olarak atamıştır.
— Tanrı'ya itaat etmek üzere, Tanrı'nın belirlediği bu yetki ve düzene itaat ederiz.

Bir baba veya annenin olmadığı evler gelen birçok insanın olması, üzücü bir gerçektir. Bazı insanlar bunun yıkık hayatlarına yol açtığını düşünüyor. Bu, genellikle doğrudur. Çünkü üzerimizde yetkili kılınmış kimselere itaat etmeyi ve onları onurlandırmayı, öncelikle evde öğrenmek zorundayız.

Elbette ebeveynler sadece kurallar oluşturmak için değillerdir. Tanrı bizleri, daha çocukken birilerinin korumasını istiyor. Küçük çocuklar kendilerine bakamazlar. Baba ve anne, çocuklarını besleyecek ve giydirecektir. Baba ve annenin, çocuklarına bir yuva sağlaması gerekiyor; onlara iyi insanlar olmalarını öğretmeleri gerekiyor. Çocuklara sevgi verecek olan ilk kimseler ebeveynlerdir.

Hükümetler de bizi korumak ve bize yardım etmek için vardırlar. Yaşamı güvence altına alan yasaları yapar ve uygularlar. Örneğin, hükümetler arabalar ve kamyonlar için hız limiti

yasaları yapmamışsa, yolların ve sokakların ne kadar güvensiz olduğunu düşünün. Bu durumda hızlı sürücüler pekçok kimsesinin yaralanmasına ve ölmesine sebep olabilirler. Ancak yol veya sokak boyunca güvenli bir şekilde yürümeniz için hız sınırlamaları hakkında kanunlar ve bunları uygulamak için trafik polisleri bulunmaktadır.

Farklı bir otorite olan kilisede ise, pastorler, öğretmenler gibi görevlileri ile üzerimizde yetkili kılınmış kimselerdir. Onlar evdeki ailelerimiz gibi bizlere ne yiyeceğimizi ya da ne giyeceğimiz söyleyen kimseler değillerdir. Onlar trafikte nasıl araç kullandığımızı kontrol eden yetkililer gibi değillerdir. Onlar bizlere Kutsal Kitap'ta ne yazıldığını öğreten ve buna göre ne yapmamız gerektiğini söyleyen kimselerdir. Çünkü bizler Tanrı'nın bilmemizi istediği şeyler hakkında onlarla hemfikir olarak, onların öğretişlerini ve sevgiden gelen ilgilerini kabul ederiz.

— Aileler çocuklarını korunmak (beslemek, giydirmek, bakım) ve onlara iyi insanlar olmayı öğretmek için vardır.

— Hükümetler insan hayatını korumak için gerekli yasaları ve düzenlemeleri yapmak için vardır.
— Kilisedeki görevliler (pastorler, öğretmenler) halka Tanrı Sözü'nü öğretmek için vardır.

Bu yetkililere itaat etmemek günah olur ve zararlıdır. Tanrı, sonuçta onları bizim üzerimize yetkili olarak koydu. Onlara itaat etmemek, "Tanrım, yanılıyorsun! Bu insanları neden üzerimde yetkili kıldın?" demek gibidir. Bu, elbette akıllı veya saygılı bir tutum değildir! Tanrı, bilgeliği ile uygun olan düzenlemeler yaptı ve bizim üzerimizde yetkililer olmasına karar verdi.

Gerçekte, bir istisna olmaksızın her zaman onlara itaat etmeliyiz. Onlar yetkilerini kötüye kullanırlarsa ve bize Tanrı'nın yasakladığı bir şey yapmalarını söylerlerse, onlara değil, Tanrı'ya itaat etmeliyiz. Veya onlar Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmeyi yasaklamışlarsa, onlardan çok Tanrı'ya itaat etmeliyiz.

Hatırlayın, Bir keresinde yetkililer, Mesih İsa'nın takipçilerine, O'nun ölümü ve dirilişi hakkında vaaz vermeyi ve öğretmeyi bırakmaları

gerektiğini söylediler. Elçiler o zaman "Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin" diye cevap verdiler (Elçilerin İşleri 4:19).

Bizler Tanrı'ya itaat ettiğimiz gibi, Tanrı'nın üzerimize koyduğu kişilere itaat etmek zorundayız. Onlara saygı göstermeli ve onurlandırmalıyız. Kişisel olarak, onların yaptıklarından daha iyisini yapabileceklerini düşünüyor olsak dahi, Tanrı'nın onları bizim üzerimize yetkili kıldığını daima hatırlamalıyız. Bizler bu kimselere, Tanrı onlara yetki verdiği için saygı göstermeliyiz.

— Yetkililer Tanrı'nın yapmamızı istediği şeye karşıt olan bir şey istediklerinde, bizler bunu saygılı br şekilde reddetmeliyiz.
— Genel olarak yetkililere ve bütün insanlara saygılı bir şekilde davranmalı ve onların onurları korumalıyız.

Beşinci Emir "Öldürmeyeceksin" diye öğretir (Çıkış 20:13). Bazıları bu emrin sadece bir kimseyi öldürmemek gerektiği anlamına

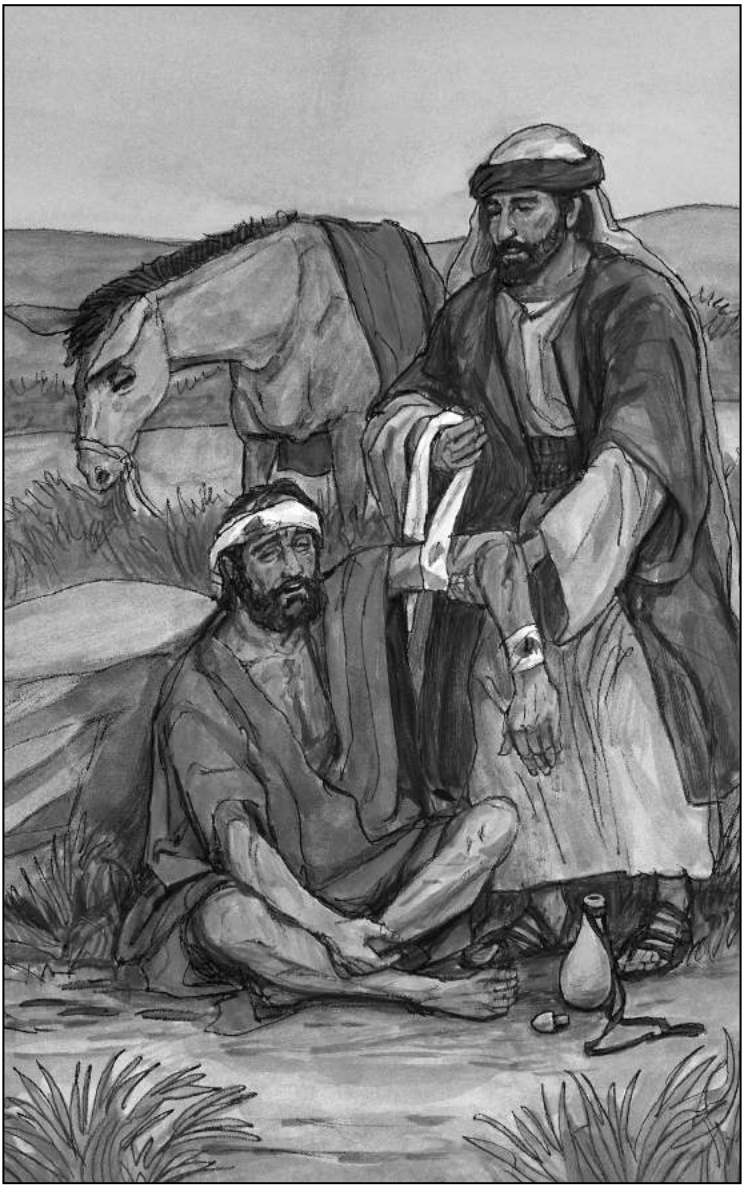
geldiğini düşünür. Ancak bu tam olarak doğru değildir. Tanrı yaşam verir ve onu alır. Ve Tanrı bazı insanlara başkalarının yaşamını alma hakkı verir. Bir savaşta askerler düşmanı öldürürler. Polislere, masum insanları öldürmekle tehdit eden suçluları öldürebilmeleri için silah verilir. Eğer birileri diğerlerini öldürmeye kalkışırsa, masum insanlara kendilerini savunma amacıyla öldürme izni verilir. Hapishanedeki cellâtlar bile, "Kim insan kanı dökerse, kendi kanı da insan tarafından dökülecektir" diye yazan Kutsal Kitap ayetiyle uyumlu olarak çalışırlar. Çünkü ayet “Tanrı insanı kendi suretinde yarattı” diye yazar (Tekvin 9:6).

Ancak bundan başka sebeple bir insanın hayatını almamıza izin verilmez. Günah işleyerek (yasaya karşı gelerek) yapılan bir öldürme eylemi, cinayettir. Tanrı bize bir armağan olarak yaşam verir ve dünyamızdaki zamanımızı, Kurtarıcımız İsa Mesih hakkında öğrenerek geçirmemizi ister. Açıkladığımız bir şekilde bir durumla karşılaşmadığımız sürece, yaşam süresini kısaltma hakkımız yoktur.

— Tanrı bazı kimselere başkalarını gerektiğinde öldürme hakkı vermiştir (asker, polis gibi).
— Masum olan tarafın kendisini savunma ve koruma hakkı vardır.
— Tanrı bu yeryüzündeki zamanımızı Kurtarıcımız Mesih İsa hakkında öğrenerek geçirmemiz için bize yaşam armağanı vermiştir.

Fakat Beşinci Emir'de sadece bir kimseyi öldürmemek konusunda emin olmamızdan daha öte şey var. Bizler aynı zamanda insanlara zarar verip onları incitmemeliyiz de. Birini dövmek ya da ona fiziksel zarar vermek de yasaktır. İsa Mesih bize önce vuran birisine bile vurmamamız gerektiğini söyledi: "Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin" (Matta 5:39).

Başka birine dokunmadan bile bu emre itaat etmiyor olabiliriz. Birinin öfkelenmesine sebep olacak şeyler söylemekle, birine küfür ya da hakaret ederek de bu emre karşı geliyor olabilirsiniz.

Samiriyeli bir kimse haydutlarca dövülen birine merhametle yardım etti

Bunun yerine ne yapmalıyız? Başkalarının hayatlarını elimizden geldiğince onlar için daha iyi yapmaya çalışmalıyız. Onları onurlandırmalıyız fakat hakaret etmemeliyiz. Onları önemsemeliyiz fakat nefret etmemeliyiz (onlar düşmanlarımız bile değil!). Onlara yardımcı olmak için elimizden geleni yapmalıyız. Yaşam için gerekli olan fiziksel ihtiyaçlar konusunda da başkalarına yardımcı olmalıyız.

— Başkalarınıza ruhsal ve fiziksel zarar vermemeliyiz.
— İnsanlara çok geçerli bir sebep olmaksızın onlara [öfkeyle] müdahale etmemeliyiz.
— İnsanlara fiziksel ihtiyaçlarında yardımcı olmaya çalışmalıyız.

Altıncı Emir "Zina etmeyeceksin" diye öğretir (Çıkış 20:14). Zina, yasal olarak eşimiz olmayan biri ile ilişki içine girmektir. Zina, bütün insanlara karşı yapılan bir suçtur. Öncelikle ilişkiye girdiğiniz kişiye karşı yapılan bir suçtur. İkinci olarak evlkiliğinize karşı bir suçtur. Üçüncü olarak zina yaptığınız kişinin eşine karşı bir suçtur.

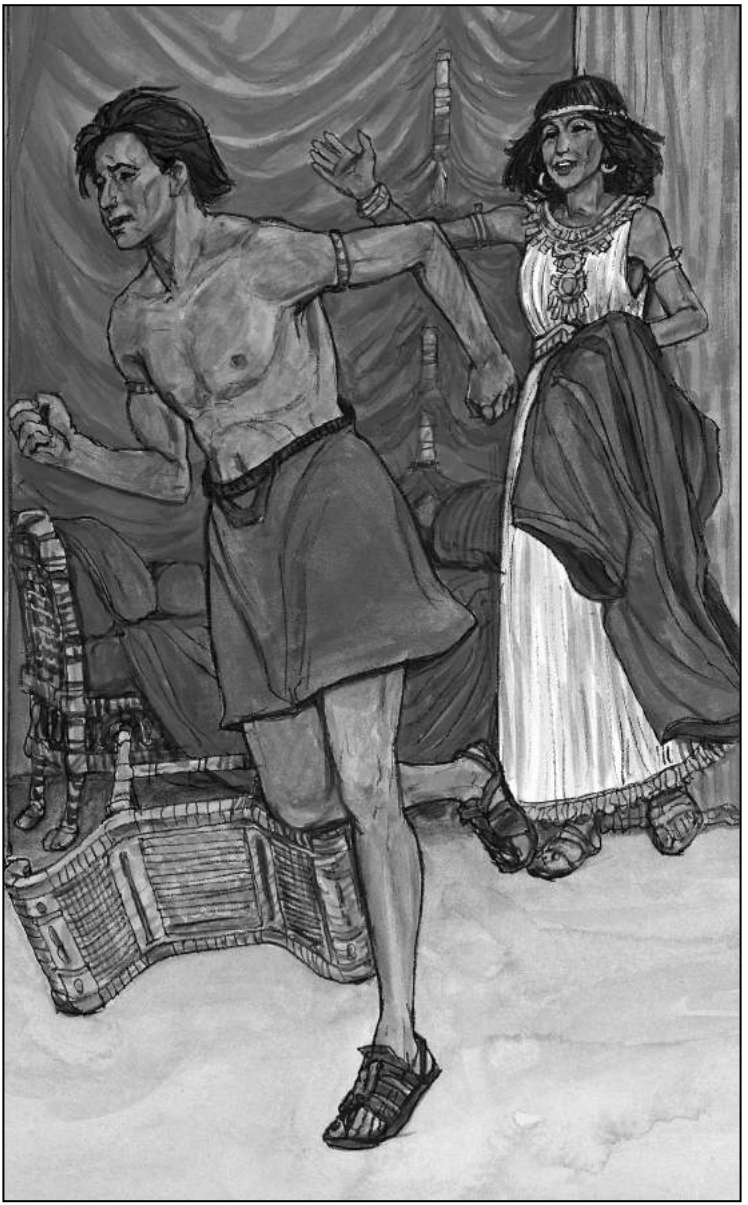
Sonuçta eşi olmayan biri ile yatan bir kimse, başkasıyla zina yaparken olduğu gibi, eşi ile olan ilişkisinde de, bu ilişkinin ne kadar iyi olup olmadığını merak etmek zorunda kalacaktır. Bunun sonucunda yeni arayışlara (yeni günahlara) bakmaya başlayabilirler. Evli çiftler kendi ilişkilerin ne kadar iyi olup olmadığını merak ederek evlilik dışı bir ilişki ile kendi yaşamlarını mukayese etmeye kalkmamalıdırlar.

Bazen insanlar cinsel yaşamın tamamen kötü olduğunu ya da günah olduğunu düşünmüşlerdir. Ancak bu doğru değildir. Tanrı'nın Adem ve Havva'yı bütün insan soyunun başlangıcı olarak nasıl bereketlediğini hatırlayın: "[Tanrı] Onları kutsayarak, "Verimli olun, çoğalın" dedi, "Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun" (Tekvin 1:28). Hepimiz biliyoruz ki, burada Tanrı'nın bereketleyip öğrettiği şey, adam ve kadının evlilik bağı içinde cinsel yaşamları olması; çocukların böylece doğmasıdır.

Günah olan, yanlış kişi ile ilişkiye girmektir. Tanrı cinsel yaşamı evlilik çatısı altında ve bir adam ve bir kadın arasında olması için düzenlemiştir. Etrafımızdaki dünya ise genellikle böyle düşünmüyor. İnsanlar arzuladığı biri ile yatabileceğini düşündüğü gibi, bazen de karşıt cinsle değil de aynı cinsle ilişkiye girilebileceğini düşünmektedirler. Fakat Tanrı'nın Sözü bu duruma şunu söylüyor: "Kesinlikle Hayır!"

— Bir adam kendi karısı olmayan biri ile yatarsa ve bir kadın kedni kocası olmayan bir adamla yatarsa, zina günahı işlemiş olurlar.
— Tanrı bir adam ve bir kadın arasında evliliği düzenledi ve cinsel yaşamın bu şekilde olmasını istedi.

Altıncı Emir sadece cinsel yaşam hakkında konuşmuyor. Aynı zamanda bunun bir adam ve bir kadın arasında [evlilik altında] olmasını gerektiriyor. Diğer yandan bu emir, karşı cinse bir cinsel obje olarak bakmayı da yasaklıyor. Çünkü Mesih şöyle demiştir "Ama ben size diyorum ki, bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur"

Yusuf ayartı ve günahtan kaçıyor

(Matta 5:28). Böylece bu emir kirli dergilerin hepsini de reddediyor! Hiçbir Hristiyan bu dergileri etrafında bulundurmamalı ya da günahkar arzularla ilgili olan filmleri izlememelidir. Hristiyanlar, cinselliğe bir eğlence ya da aktivite düzeyine indiren esprilerden ve şakalardan da uzak durmalıdır. Hiçbir Hristiyan hiçbir şeye seks objesi olarak bakmamalı ve Tanrı'nın isteğine saygı göstermelidir.

Tanrı'nın isteği budur: her birimizin hayatta olduğumuz sürece evlenecek birini bulmamız ve eşimize karşı samimi ve sadık kalmamızdır. Tanrı, eşlerin birbirlerini sevmesini ve birbirlerine yardımcı olmasını istiyor. Tanrı, bize verdiği çocukları bu şekilde yetiştirmemizi istiyor. Çünkü Tanrı cinsel yaşamı evliliğe bir armağan olarak vermiştir.

— Günah olan şeyleri düşünmek, yüreğinde o günahı işlemektir.
— Tanrı evlendiğimiz kişiye samimi, pak ve sadık olmamızı istiyor.
— Evlilikte yaşanmak üzere cinsellik Tanrı’dan bir armağandır.

Bölüm Özeti – 3

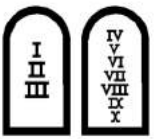
Dördüncü, Beşinci ve Altıncı Emirler bize diğer insanları nasıl sevmemiz gerektiğini söyler. Tanrı evlerimiz, ülkemiz ve kilisemiz üzerimizde bazı insanlara yetki vermiştir. Dördüncü Emir, bu yetkilileri onurlandırıp onlara saygı göstermekle Tanrı'ya itaat edip O'nu onurlandırmış olacağımızı söylüyor. Üzerimizdeki yetkili kimselere itaat etmememizin tek yolu, onların Tanrı'nın yasalarına aykırı davranmamızı istedikleri zamandır.

Beşinci Emir öldürmeyi yasaklar. Ancak bazen Tanrı, insan hayatının korunması için asker, polis, cellat gibi kimselere yetki verir. Diğer yandan canımızı korumak ve savunmak için (meşru müdafaa) zorunlu olan bir durumda, öldürmeye izin vardır. Bunun dışında, bir insanın yeryüzündeki zamanının ne zaman sona ereceğini yalnızca Tanrı belirleyebilir. Bir kişi, Kurtarıcısını tanımak için Tanrı'nın armağan ettiği o zamanı kullanmalıdır. Aslında o zamanı başkalarına zarar vermekten veya incitmekten uzak durarak kullanmalıyız. Bu anlamda öfke ve şiddetten uzak durmakla

kalmayıp, insanların bedensel ihtiyaçlarına yardımcı olarak, yaşam armağanını korumak için de çalışmalıyız.

Altıncı Emir cinsel yaşam hakkında olup, yalnızca evli olduğumuz kişiyle buna izin verildiğini anlatır. Yasal olmayan bir ilişki hakkında düşünmek bile bir günahtır. Çünkü Tanrı bunu sadece evlilik bağı içinde birleşmiş olan insanlar için onaylamıştır. Bizler evlilik birliğini ve evli insanları onurlandırmak için evlilik dışı bir ilişkiden uzak durmalıyız. Bu emri, evlendiğimiz kişiyi severek ve onurlandırarak tutarız.

Yine davranışlarımıza baktığımızda, Tanrı'nın bizi affetmesini istemek için birçok gerekçeye sahibiz. Ve Tanrı bize bağışlamasını İsa aracılığı ile karşılıksız olarak bize verir. Bu durumda O'na nasıl teşekkür edebiliriz? Çevremizdeki insanları severek ve Tanrı'nın hoşnut olduğu şekillerde başkalarına davranarak şükranlarımızı ifade ederiz.

Bölüm – 4

YASA'NIN İKINCI KISMI – 2

Geçen bölümde Tanrı'nın bizden insanları nasıl sevmemizi istediğini öğrendik. Son dört emir bize, Tanrı'nın insanlara verdiği şeylere saygı duyarak ve onları koruyarak diğer insanları nasıl seveceğimizi söyler.

Yedinci ile Onuncu Emir arasında, komşumuza ait şeyler hakkında konuşuruz. Bunlar diğer insanların mallarını, adlarını (ünleri) ve benzer şeylerini içerir. Bu bölümde, Tanrı'nın

Kral Ahav Navot'un bağını çaldı

başkalarına verdiği şeylerin korunmasına nasıl yardımcı olmamız gerektiği hakkında öğreneceksiniz. Bu bölümde şu konulara bakacağız:

* Neden başkalarının mülklerini çalmamamız gerektiğine;

* Neden başkalarının iyi adlarını mahvetmememiz gerektiğine;

* Aç gözlülük yapmanın ne anlama geldiğine ve neden bunu yapmamamız gerektiğine.

Yedinci Emir “Çalmayacaksın” diye öğretir (Çıkış 20:15). Çalmak, başkasına ait bir şeyi almaktır. "Birine ait" ifadesini ne anlamına geldiğine bakalım.

Belki onlar bir hediye olarak bize verildi. Belki onlar için çalışarak onları kazandık veya kazanmış olduğumuz parayla satın aldık. Belki onları ölmüş olan sevdiklerimizden miras aldık.

Ancak gerçekte bize ait olan her şey Tanrı'nın bir armağanıdır. Kutsal Kitap'a göre, "Her iyi ve mükemmel armağan Tanrı’dan gelir. Göklerden

bize gönderilir" (krş. Yakup 1:17). Tanrı bize armağanlarını göklerden açıkladığı şekilde verir. Tanrı bize bir hediye vermesi için birini yönlendirir ya da bir kişinin iradesine bizi hatırlatarak bunu yapar. Tanrı bize ihtiyaçlarımızı satın almamız için, para kazanalım diye çalışma gücü verir.

Tanrı'nın yaşam armağanı hakkında söylediğimiz şeyler mal ve mülkler için geçerlidir. Dünyasal mal ve varlığı Tanrı bize verdiği için, bunların geri alınmasına da sadece Tanrı karar verebilir. Aslında bir kimseden bir şeyler çalmak, sadece o kişiye karşı bir günah değildir. Bu aynı zamanda Tanrı'ya hakarettir.

Bu şekilde düşünün. Evinizin çevresinde ağaçlar dikmek için çok zaman harcadığınızı varsayalım. Geriye bakıp ağaçları dikmekle için iyi bir iş çıkardığınızı düşünmüştünüz. Sonra birisi gelir ve size "Aptalsın. Ağaçları yanlış yerlere dikmişsin" derse, ne düşünürsünüz?

Hakarete uğramış ve öfkelenmiş olurdunuz. Üstelik bu kişinin ağaçtan ve ağaç dikmekten anlamayan biri olduğunu biliyorsanız, “böyle

konuşmaya nasıl cüret eder?" diye düşünecektiniz.

Eğer birinden birşeyi çalarsak bu, aynı şeydir. Anton'a ya da Anna'ya Tanrı'nın bir şey verdiğini ve sizin gidip o şeyleri çaldığınızı düşünelim. Böyle yapmakla Tanrı'ya, "bu şeyleri bu kimselere vermekle yanlış yaptın" demiş oluyoruz. Bu durumda çalma eyleminiz, yanlış kişiden malı geri almakla sanki Tanrı'nın yaptığı bir hatayı düzeltme eylemi gibi duruyor. Bu yüzden çalmak, aynı zamanda "Tanrı'ya hakarettir" diyoruz.

— Sahip olduğumuz her şey bizlere Tanrı'dan verilmiş bir armağandır.
— Tanrı bize çalışabilmemiz için güç ve zaman vererek, bir şeyleri kazanmamızı sağlıyor.
— Bir kimseden bir şeyi çalmakla, Tanrı'ya sizin yerinize başkasına vermiş olduğu şeyler için yanlış yaptığını söylemiş olursunuz.

Öyleyse çalmak yerine ne yapmalıyız? Başkalarının sahip oldukları şeyleri korumasına yardımcı olmalıyız. Birinin mallarının çalınması

tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu görürsek, onu uyarmalı ve bir kayıp yaşamaması için yardım etmeliyiz. Eğer bir kimsenin malı zarar görmüşse, bunun tamirine yardım etmeliyiz. Eğer bir kimsenin ihtiyacı olan yardım konusunda birşeyler aklımıza gelirse veya yapabileceğimiz şeyler varsa, elimizden geleni yaparak o kişiye yardım etmeliyiz.

Aklımızda olan şey şu sadece olmamalıdır: “her şeyim var ve bana yetiyor.” Tanrı başkalarının mal varlığını ve iyiliğini de gözetmemizi ister.

Tek yapmamız gereken, her insanın elindeki şeylerin Tanrı'nın geldiğini hatırlamaktır. Ve Tanrı her birimize başkalarının sahip olduklarını korumak ve geliştirmek için sorumluluk vermiştir.

— Başkalarından çalmak yerine başkalarının sahip olduğu şeylerin korunmasına yardımcı olmalıyız.
— Tanrı bize başkalarının sahip olduğu şeylerin korunmasına yardım etme sorumluluğunu vermiştir.

Dokuzuncu Emir “Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin” diye öğretir (Çıkış 20:16). Genellikle, şahit kelimesini duyduğumuzda, bir mahkeme salonunda bulunmak düşüncesi aklımıza gelir. Bir yemin altındayken (yemin ederek açıklamada bulunurken) başka birisi hakkında yalan söylemek büyük bir günahtır. Hakkında açıklamada bulunacağımız kişinin başına neler gelebileceğini çok iyi biliyoruzdur. Yanlış bir şey yapmadığı halde bizim yalan ifademiz yüzünden hapse gidebilir.

Fakat komşumuz hakkında tanıklıkta bulunduğumuz başka zamanlar da vardır. Bir kimse yanımızda bulunmadığı halde, onun hakkında başkalarına söylediğimiz şeyler de bir başka tanıklıktır. Yanımızda olmayan bir hakkında nasıl konuşacağız? Kendimizi onun yerine koyarsak, onun hakkında yalan konuşmanın, onun iyi adını mahvedeceğini kolayca görebiliriz.

Senin iyi niyetin Tanrı'nın bu dünyada sana verdiği en büyük armağanlardan biridir. Bazı insanlar yaptıkları kötü şeylerle kendi

itibarlarını mahvederler. Fakat kimse, başkalarının itibarını onlar hakkında söyledikleriyle berbat etme hakkına sahip değildir.

Aslında, birileri hakkında gerçeği söylemenin günah olduğu zamanlar da mümkündür. Durum mahkemede farklıdır. Çünkü mahkemede başkası sıkıntıya düşse bile, tüm gerçeği söyleyeceğinize Tanrı'nın önünde yemin edersiniz. Geçmişinde utanç verici bir şeyleri olan birisini tanıdığınızı ve o kişinin kendisi hakkındaki gerçeği başkalarının bilmesini istemediğini bildiğinizi varsayalım. Eğer başkaları bu gerçeği bilseydi, ona kişiye saygı duymayacaklardı. O kişinin utanç verici sırrından bahsederek, kişinin iyi adını mahvetmek yanlış olacaktır.

Sekizinci Emir hakkında yapmanız gereken en iyi şey şudur: yapmak zorunda kalmadıkça, bir başkasının iyi adını mahvedebilecek gerçek veya yanlış bir şey söyleme. Eğer yemin altındaysanız ya da bir başkası hakkında bildiklerini gizlerseniz birileri zarar görecekse, hakkında konuştuğunuz kişinin ünü zedeleyecekse de, bildiğiniz o şeyleri

söylemelisiniz. Fakat aksi takdirde, sessiz kalmanız gerekir. Ve tabii ki hiç kimseyle ilgili yalan söylememelisiniz.

— İyi bir ad, Tanrı'nın bu yeryüzünde size bağışladığı en büyük armağandır.
— Birine sıkıntı getirecekse bile, mahkemede, bütün gerçeği anlatmak için Tanrı'nın önünde yemin ederiz.
— Zorunda kalmadıkça, bir kimsenin adının değerini düşürecek bir şey konuşmayın.

Birinin adının kötülemek yerine, onu savunmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Kendisini savunmak için orada bulunmayan insanların hakkında birisinin dedikodu yaptıklarını varsayalım. Bu kişiyi savunmak için bir adım atmak, sizin elinizde. Diğerlerine "insanların arkasından konuşmasını istemezsiniz; aynı şekilde bu kişiye saygı gösterin" diyebilirsiniz

Başkaları birisi hakkında kötü şeyler söylüyorsa, siz o kişi hakkında iyi şeyler söylemelisiniz. Başkaları onun adını mahvediyorlarsa, siz onu onurlandırmak için elinizden gelen her şeyi yapabilirsiniz.

Diyelim ki bir arkadaşınız hakkında şüpheleriniz var. Onun kötü göründüğü bir zamanda karşılaşmış olduğunuzu düşünelim. O zaman ne yapmalısınız? Şüphenin kötü olasılığını değil, öncelikle iyi olasılığını o kişiye vermelisiniz. Örneğin, her zamankinden faklı bir tonda konuşuyorsa ya da kendisini lafı geveleyerek ifade etmeye çalışıyorsa ve düz dururken ya da yürürken sıkıntı yaşıyorsa, onun uyuşturucu kullandığından ya da sarhoş olduğundan şüphelenebilirsiniz. Fakat onun hakkında şüpheye kapılmadan önce, "Bugün biraz hastasınız galiba" diyebilirsiniz. Ayrıca ona yardım etmeye çalışabilirsiniz. Tanrı'nın bu kişiye yardım etmek istediği şekilde, siz de bu arkadaşınıza yardım edebilirsiniz.

— Birinin iyi bir adını savunmak için elimizden geleni yapmalıyız.
— Başkaları birinin adını karalıyorsa, bizler o kimsenin adının iyiliği için konuşmalıyız.
— Birisi şüpheli bir şekilde hareket ediyor ve öyle konuşuyorsa, şüphenin kötü ihtimaline değil, iyi kısmına odaklanarak konuşmalıyız.

Dokuzuncu Emir ve Onuncu Emir aç gözlülük hakkında, başkalarına ait şeylere göz

dikme hakkındadır. **Dokuzuncu Emir**, "Komşunun hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin" diye öğretir (Çıkış 20:17). **Onuncu Emir** "Komşunun evine, karısına, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin" diye öğretir (Çıkış 20:17).

Göz dikmek aklımızda işlediğimiz bir günahtır. Fakat bu tür arzular hakkında asla bir şey yapmasak bile, çok kötüdür. Göz dikmek, sahip olmak zorunda olmadığımız bir şeyin farkında olmamıza rağmen, o şeyi istemek demektir. Komşumuzda olan bir şeyi dürüst bir şekilde istemek günah değildir. Komşumuzda olan bir şeyi ondan istersek, bize ödünç verebilir ya da satabilir; bu şekilde istemede bir günah yoktur. Fakat sahip olamayacağımızı bildiğimiz bir şeyi (örneğin karısı) istemek, bu arzuyu korumak yanlış olur.

Göz dikmek (başkasına ait olan şeyi arzulamak), öncelikle Tanrı'ya karşı bir günahtır. Bu günah aynı zamanda Yedinci Emir (çalmayacaksın) ile ilişkilidir. Bize ait olmayan bir şeyi çalmak ise, bu şeyi bize vermeyip başkasına verdiği için, Tanrı'ya yanlış yaptığını söylemek olur. Bu şekilde Tanrı'ya "Tanrım, o

elbiseyi yanlış kişiye verdin, bana vermeliydin; bu eşi (adamı ya da kadını) yanlış kişiye verdin, o benim olmalıydı" demiş oluruz.

Göz dikmek, öncelikle bir şeylerine göz diktiğiniz kişiye karşı bir günahtır. Bir kişinin malına göz dikmekle, onun hoşnut olduğu şeyi kendiniz için istemiş olursunuz. Böyle yapmakla da o kişiye zarar vermeye hazır hale gelirsiniz. Bu kişinin yarın öldüğünü ve göz dikmiş olduğunuz malının size miras kaldığını düşünelim. Bu durumda bir kişinin ölümünden hoşnut olacaktınız. Bir insana karşı bu türden bir yaklaşım sizce nasıl yanlış değil mi?

Göz dikmek, diğer günahlara da yol açar. Kutsal Yazılar'da böyle günahlar hakkında örnekler çoktur. Kral Ahav'ın öyküsü bunlardan biridir. Ahav bir kimsenin bağına göz diker. Bağın sahibi Navot'tan önce bunu satın almak ister. Fakat Navot bu bağın satılmasını Tanrı'nın istemediğine inanıyordu. Ahav ise bu bağa göz dikemeye devam ediyordu. Kral ve karısı kötü insanlara ödemelerde bulunarak mahkemede Navot hakkında yalan tanıklık yapılmasını sağladılar. Böylece onlar hiç işlemediği bir suçtan dolayı Navot'u ölüme

mahkum ettirmiş oldular. Ve bağı kendileri için çalmış oldular (I.Krallar 21:1-16).

— Kendimizin olmadığını bildiğimiz bir şeye veya kendimizin olması ihtimali olmayan bir şeye sahip olmayı istemek, bir şeye göz dikmek olur.
— Başkasına ait bir şeye göz dikmek, Tanrı'ya karşı günah işlemektir. Çünkü bu bakış açısı, size değil de başkasına verdiği şey için Tanrı'ya yanlış yaptığını söylemek olur.
— Bir şeye göz dikmekle, o şeyin sahibine zarar verebiliriz.
— Aç gözlü olmak ya da bir şeye göz dikmek, sıklıkla insanları başka günahlara götürür.

Göz dikme günahına karşı büyük bir şifa (ilaç) vardır. Bunun çözümü, eldekiyle yetinmektir: "Oysa eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır. Çünkü dünyaya ne bir şey getirdik, ne de ondan bir şey götürebiliriz. Yiyeceğimiz, giyeceğimiz varsa bunlarla yetiniriz" (I.Timoteyus 6:6-8).

Bizler elimizde olan şeyler ile yetindiğimiz zaman, sahip olduklarımızla da mutlu oluruz (Filipililer 4:11-12); çünkü Tanrı ile birlikte bu

şekilde yürürüz (Meseller 19:23). Sonuçta daha zengin olan kimdir: Gittikçe daha fazla artan mal varlığına karşın mutlu olmayan zengin adam mı; yoksa elinde olan az şeye rağmen mutlu olabilen fakir adam mı? Bir Hristiyan, Tanrı'nın verdiği armağanlardan hoşnuttur. Tanrı'nın bize Mesih İsa adında bir Kurtarıcı'yı sağlamış olmasından dolayı, en büyük armağanın bize verildiği bildiğimiz için, sahip olduğumuz diğer şeyler için mutluyuz.

Mesih İsa'yla birlikte olmaktan mutluluk duyduğunuzda, mutsuz hissetmeniz için bir sebep yoktur; çünkü sizde başka birisinin arzuladığı bir şey vardır. Bunun yerine, MesBunun yanından diğerlerinin eşini, işçilerini, hayvanlarını korumalarına yardım etmek için elinizden geleni yaparsınız.

— Aç gözlülük, sahip olduklarınla yetinerek iyileştirilir.
— Bir Hristiyan öncelikle Tanrı'dan kendisine bağışlanmış olan armağan için mutludur ve şükran doludur.
— Başkalarının sahip olduğu şeylerin korunması için de elimizden geleni yapmalıyız.

Bölüm Özeti – 4

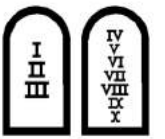
Son dört emir ile başkalarının haklarına saygı göstererek ve onların mallarını koruyarak, insana olan sevgimizi göstermemiz gerektiği hakkında konuştuk.

Yedinci Emir çalmamamızı söylüyor. Bu emir, başkalarına ait olan şeylerin korunmasına ve zarar görmemesine çalışmamız gerektiğini öğretiyor. Tanrı, sahip olmamız gerekenleri bilgeliği ile bize vermiştir. Tanrı'nın lütufkarca verdiği armağanları sorgulamaya veya başkasına verdiklerini almaya çalışmaya hakkımız yoktur.

Sekizinci Emir başkalarının adının iyiliğine ya da ününe zarar vermememiz gerektiğini söylemektedir. Ancak mahkemede başkalarının adını küçük düşürebilecek şeyleri söylememiz gereken zamanlar da vardır. Aksi halde, bir kimsenin adının iyiliğine zarar verebilecek şeyleri hiçbir şey söylememeliyiz. İnsanları savunmalı, onlar hakkında iyi konuşmalı ve insanlar hakkındaki şüphenin olumlu yanına öncelik vererek konuşmalıyız.

Dokuzuncu ve Onuncu Emirler, başkalarına ait olan şeylere göz dikme (açgözlülük) günahı hakkındadır. Tanrı açıkça başkalarında olan şeylere göz dikmemizi değil, onun korunmasına yardımcı olmamızı istemektedir. Bu günahın bizi sürükleyeceği düşünceler, kendimizi daha kötü hissetmemize sebep olacaktır. Çünkü bize ait olmayan bir şeye göz dikmekle, onun sahibi hakkında yanlış duygulara kapılırız. Kötü duygular da bizleri, o kişiye karşı günah işlemeye yönlendirecektir. Bunun yerine sahip olduklarımızla yetinmeliyiz. Bize verilen Kurtarıcı Tanrı Oğlu sebebiyle elimizde olanlara şükrederek yaşamalıyız. Tanrı'nın başkalarına verdikleri için, onların sahiplerinde korunmasına yardımcı olmalıyız.

On Emir çalışırken, yaşamımıza bir kez daha baktığımızda, Tanrı'dan bizi affetmesini istemek için birçok nedene sahip olduğumuzu görürüz. Mesih İsa aracılığı ile ihtiyacımız olan bağışlanmayı Tanrı'nın bizlere karşılıksız olarak armağan etmesi ne kadar harikadır, değil mi? Tanrı'ya olan sevgimizi ve şükranımızı nasıl gösterebiliriz? Çevremizdeki insanları severek ve Tanrı'nın hoşnut olduğu yolda yaşamakla, Tanrı'ya sevgimizi ve şükranımızı ifade edebiliriz.

Bölüm – 5

ON EMIR'E İTAAT

Pek çok kimse daha iyi biri olmayı ister. Bunun için yapmaları gereken şey, bir program hazırlamak ve ciddi adımlar atarak hedeflerine ulaşamaya çalışmaktır. Bir alkolik, bağımlılıktan kurtulmak için iyi bilinen on iki adım serisini takip etmelidir. Fazla kilosu olan biri, gerekli kiloları verebilmek için bir program takip etmelidir.

Bazı insanlar On Emir'in, daha iyi bir insan olmak için gerekli olan on adım programı olduğunu düşünürler. Bunda gerçeklik payı da vardır; On Emir'de yazılana göre yaşamaya dikkat ederseniz, muhtemelen daha iyi bir olursunuz.

Fakat Tanrı bu emirleri böyle bir gerekçe için düzenleyip bize vermemiştir. Okuduğumuz On Emir ile amacımız daha iyi bir insan olmak değildir; çünkü Tanrı'nın On Emir ile bizim için amaçladığı şey bu değildir. Tanrı On Emir'i alçakgönüllü ve şükran dolu bir yürekle kullanmamızı ister; çünkü O canlarımıza kurtuluş veren Rab'dir. Bu bölümde şu konulara bakacağız:

* Tanrı'nın nasıl On Emir'i tutmamızı istediği;

* Bizleri günahlardan kurtarmak için Mesih'in On Emir'i nasıl kullandığı;

* Bir Hristiyan'ın On Emir'i nasıl kullandığı.

Birisi size bir kural listesi verdiğinde, onlara itaat etmenizi bekler. Bununla birlikte, kuralı size verenlerin çoğu, size bazı zamanlarda es

geçebileceğiniz alanlar da verirler. Bu, kuralları tam olarak istedikleri şekilde tutamayabileceğinizi fark ettikleri anlamına gelir. Fakat en azından bunları tutmaya çalışmanız, kuralı veren kimseyi tatmin edecektir. Örneğin, birçok kişi, polis memurlarının hız sınırının belki üç veya dört mil (altı veya sekiz kilometrelik bir hız) kadar üstünde sürmenize müsaade edeceklerine inanıyorlar. Kurallara kesinlikle uymuyor, fakat yine de bundan memnun olacaklardır.

Tanrı böyle değildir. Tanrı kurallar verdiğinde, insanların onlara mükemmel itaat etmesini ister. Kutsal Kitap'ta Tanrı "Kutsal olun çünkü ben kutsalım" (Levililer 11:44) diyor. Kutsal olmanın anlamı mükemmel olmak demektir. Bu, bir günahın bile, bir küçük günahın bile Tanrı için çok fazla olduğu anlamına gelir. Bu durumda artık siz kutsal değilsinizdir. İncil yazarlarından Yakup, bunu şu şekilde ifade etmiştir: "Çünkü Yasa’nın her dediğini yerine getirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün Yasa’ya karşı suçlu olur. Nitekim “Zina etmeyeceksin” diyen, aynı zamanda “Adam öldürmeyeceksin” demiştir. Zina etmez, ama

adam öldürürsen, Yasa'yı yine de çiğnemiş olursun" (Yakup 2:10-11).

Bir şeyi daha hatırlayın. Cennet Bahçesi'ndeki Adem ile Havva sadece bir yasaya itaatsizlik etti. Tanrı onlara belirli bir ağacın meyvesini yememelerini söylemişti. Onlar yasak olan meyveyi yediler. Bu inançsızlık eylemi için (ki bu bize göre o kadar kötü görünmüyor) ölüme mahkûm edildiler.

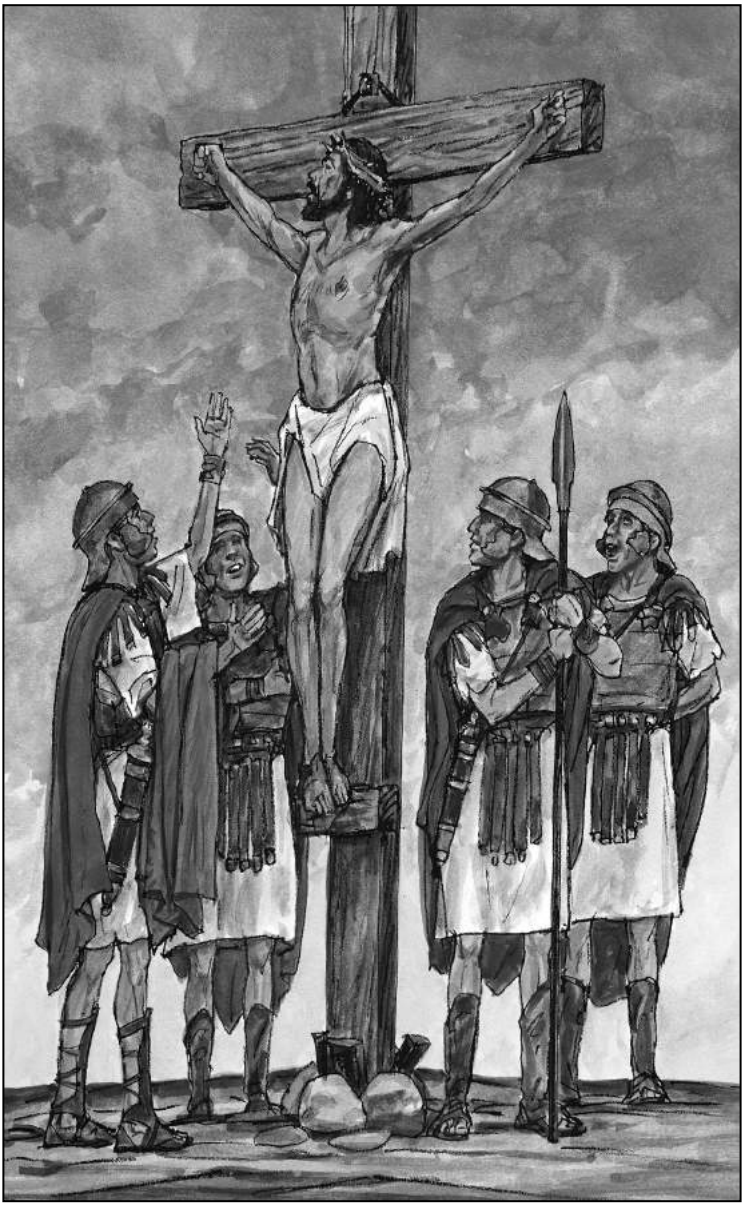
— Tanrı emir verdiği zaman, mutlak itaat bekler.
— Tek bir [küçük] günah bile Tanrı için fazladır.
— Tek bir günahın Adem ve Hava'ya [ve onların bütün soyuna] ölüm getirdiğini unutmayın.

Bu yüzden On Emir'i kendilerini geliştirme ve Tanrı'yı etkilemek için bir program olarak kullanmak isteyen insanlar sadece kendilerini kandırmış olurlar. Onlara hiç mükemmel itaat edebilirler mi? Tabii ki değil, edemezler. Tanrı da yasasının çarpıtılmasına ya da amacından farklı bir şekilde kullanılmasına izin vermez. Böyle kimseler kendilerini bu yüzden Tanrı'nın istediği kadar geliştiremezler.

Fakat yasayı tutan bir adam vardı! Tüm emirleri mükemmel bir şekilde bütün hayatı boyunca tuttu. Bu, bizim Kurtarıcımız olan İsa Mesih'ti. Hiçbir zaman tek bir günah işlememiştir! Tanrı'nın yasada öngördüğü şey dışında hiçbir şey yapmayı bile arzu etmedi.

Şöyle diyebilirsiniz: "Peki ne olacak? Bunun bana ne faydası var?" Cevabı, dünyadaki tüm iyiliği size yapıyor olmasıdır. Mesih İsa sizin yerinize ve sizin için Tanrı'nın bütün yasalarına itaat ettiğinde, Tanrı bütün yasaya sizin itaat ettiğinizi ilan ediyor. Mesih İsa'nın tam mükemmel kutsal yaşamı Tanrı'yı tamamen tatmin etti. Mesih İsa'nın yaptığı, tam da Tanrı'nın tüm insanlık ırkından istediği şeydi.

Bu şekilde düşünün: Fakir biri olduğunuzu varsayalım. İyi bir kıyafetin parasını ödeyemezsiniz. Önemli bir etkinliğe, büyük bir bayrama veya ziyafete davet edilmiş olduğunuzu düşünün. Davetiye üzerinde "Resmi giyim" yazıyor olsun. Oraya nasıl gidebilirsiniz? Hiçbir resmi kıyafetiniz yok. Sonra bir arkadaşınız "Bu elbiselerimi, ziyafete gitmek için giyebilirsin" diyor olsun. Şimdi ise

Askerler Mesih İsa ile alay ettiler

gidebilirsiniz. Kendi kıyafetleriniz olmasa bile, doğru kıyafetler artık üzerinizdedir.

Kutsal Kitap, İsa'nın mükemmel yaşamı hakkında aynı şeyi söylemektedir. İsa Mesih'in mükemmelliği, davet edilmiş olduğumuz Tanrı'nın büyük şölenine gidebilmek için giyindiğimiz takım elbise gibidir."Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin **hepsi** Mesih'i giyindi" diye yazan İncil, **"Hepiniz"** diyerek Mesih'e Tanrı Oğlu ve Kurtarıcı olarak iman eden herkesin Tanrı'da kabul edildiğine dikkat çeker (Galatyalılar 3:27).

Aslında Mesih İsa, sadece Tanrı'nın önünde giyinebilmemiz için bize mükemmel bir yaşam vermedi, bizim eski kıyafetlerimizi alıp kendisi giydi. Elbiselerimiz (hayatlarımız) günahlarımızla lekeliydi. İsa Mesih kendisini günahlarımızla örttü ve çarmıha gitti. Tanrı O'na baktı ve yalnızca günahlarımızı gördü. Mesih'in ölüm nedeni buydu. İsa öldü, çünkü Tanrı bütün günahlarımız için O'nu cezalandırdı. İsa Mesih kutsal yaşamımızla günahlarımızı ödedi. Şimdi Tanrı bizlere, Mesih İsa'nın güvenilirliğine baktığı gibi bakıyor.

Mesih İsa'nın On Emir'e kutsal itaatini bizde gördüğü için de, bizden hoşnut kalıyor.

— Tanrı'nın emirlerini tam ve mükemmel olarak yerine getirebilen tek kişi Mesih İsa'dır.
— Mesih İsa bizlerin günahlarını kuşanmış olarak çarmıha gitti.
— Tanrı bizlerin günahlarını yaşamıyla ödemesi için Mesih'e yükledi.
— Tanrı bizlere baktığında, Mesih İsa'nın kutsal bir itaat ile tuttuğu On Emir'i görüyor.

Bir kimse bu düşünceyi yanlış bulabilir. "Mesih İsa benim için YASA'ya itaat ettiğinden, onlara itaat etmem gerekmez" diyebilir. Bütün istediğim günahları işleyebilirim ve halen kurtulmuş olarak kalacağım" diyebilir. Bu cümlenin ilk kısmı doğru iken; ikinci kısmı olabildiğince yanlıştır.

Cennete gitmek için Yasa'ya itaat etmek zorunda değiliz. Bunu biliyoruz. İncil şunu söylüyor "Her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa'nın sonudur" (Romalılar 10:4). Yani ayet "İman eden herkes doğruluk ile donatılsın diye Mesih Yasa'nın

tamamlanmasıdır (Yasa'nın en üst noktasıdır)" diyor.

Ancak İsa'ya inanan hiç kimse "İstediğim her günahı işleyebilirim" diyemez. Gerçek şu ki, inananlar günah işlememek isterler! İsa bizim Kurtarıcı olduğu için minnettarız. Neden O'nun sevmediği şeyleri yapmak isteyelim ki?

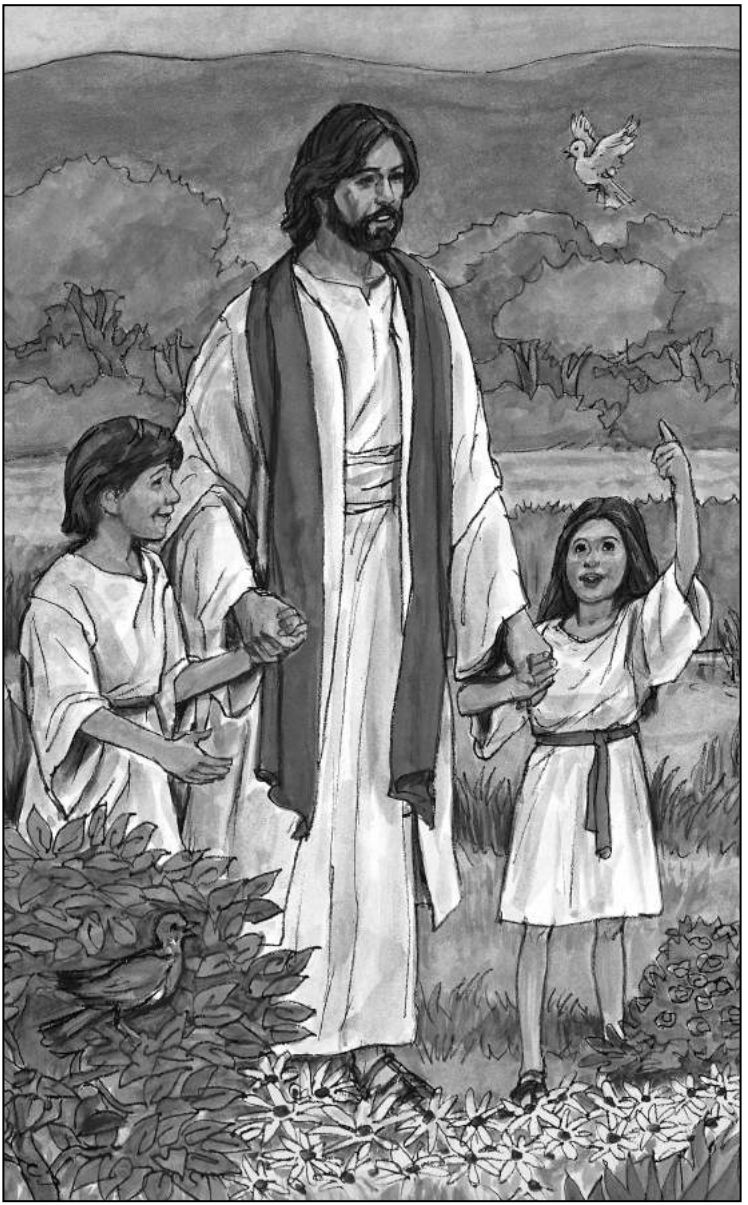
Bir ziyafete başkasının takım elbiselerini giyerek gitme örneğini tekrar düşünün. Bu elbiselerle çamurda koşmaya ve zıplamaya gitmekle kendinizi özgür mü hissedeceksiniz? Tabii ki değil! Size kendi elbisesini hediye eden kişiye bir teşekkür etmek için uygun bir yol değildir.

Mesih İsa mükemmel elbiselerini bizim üzerimize koydu. Bizi mükemmel bir itaatle giydirip Tanrı'ya götürdü. Böyle giyinmişken, neden dışarı çıkıp günahlarımızla tekrar elbiselerimizi kirletmek isteyelim ki?

Kutsal Kitap bunu böyle açıklıyor: "Kendimizi çılgınca eğlenceye ve sarhoşluğa, ahlaksızlığa ve sefahate, çekişmeye ve kıskançlığa

kaptırmayalım. Gün ışığında olduğu gibi, saygın bir yaşam sürelim. Rab İsa Mesih'i kuşanın. Benliğinizin tutkularına uymayı düşünmeyin" (Romalılar 13: 13-14).

— Cennete gitmek için On Emir'i tutmak zorunda değiliz. Yasayı tutarak cennete gidemeyiz; çünkü Yasa'yı tam mükemmel bir şekilde tutamayız.
— Mesih'e iman edenler artık günah işlemeyi istemezler.
— Günahta yaşamak yerine Mesih İsa'nın yaşadığı şekilde yaşamayı istemeliyiz.

Mesih İsa bizleri sevmeyi ve korumayı vaat ediyor

Bölüm Özeti – 5

Tanrı'nın Yasası, insanların kutsal olmasını ister. On Emir'i mükemmel şekilde tutmalıyız. Ancak tek bir günah bile işlersen, başarısız olursun ve artık günahkarsındır. Elbette mükemmel olmadık. Fakat İsa Mesih, Tanrı'nın yasanın tamamını yerine getirdi. O, kendi günahlarımızı üstlenirken ve çarmıhta bizim yerimize ölürken, kusursuzluğunu bizimle paylaştı; temiz olan kıyafetini giymemize izin verdi.

Artık İsa bizi kurtardı ise, kurtulmak için On Emir'e itaat etmek zorunda değiliz. Ancak her zaman günah işlemek yerine, yine de Yasa'ya itaat etmek istiyoruz. Bu, bizim için yaptığı her şey için Tanrı'ya şükrettiğimizi göstermenin yoludur. İsa'nın yaşadığı gibi yaşamak istiyoruz, Tanrı'nın On Emir'i ile yönlendirilmiş olan sevgi dolu yüreklerle yaşamak istiyoruz.

Multi-Language
Productions
Bringing the Word to the World

The Law of God - Turkish
Bible Teachings Series
MLP Catalog Number: 385415